

# Ông Chủ Nhỏ Và Anh Nhân Viên Trang Trí

## Contents

|                                               |          |
|-----------------------------------------------|----------|
| <b>Ông Chủ Nhỏ Và Anh Nhân Viên Trang Trí</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                         | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                         | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                         | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .                         | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .                         | 13       |
| 6. Chương 6 . . . . .                         | 17       |
| 7. Chương 7 . . . . .                         | 19       |
| 8. Chương 8 . . . . .                         | 24       |
| 9. Chương 9 . . . . .                         | 27       |
| 10. Chương 10 . . . . .                       | 31       |
| 11. Chương 11 . . . . .                       | 35       |
| 12. Chương 12 . . . . .                       | 38       |

## Ông Chủ Nhỏ Và Anh Nhân Viên Trang Trí

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhẹ nhàng ấm áp, 1×1, HEEedit: Tiêu TiêuBeta: Cáo nhỏ (1 – 2), Mèo Béo Ú (1 – 6), Tuyệt (

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-nho-va-anh-nhan-vien-trang-tri>*

## 1. Chương 1

Dưới ánh nắng chói chang của ngày mùa hè, Trác Kiệt lão đảo đi tới cửa tiệm nhỏ của mình. Nhưng chưa đến trước sân tiệm thì từ xa đã thấy một tờ giấy màu lam dính trên cửa cuốn.

“Cái gì vậy?” Trác Kiệt tò mò bước nhanh tới giật nó xuống.

[Thông báo

Hội chợ triển lãm sắp tới, diện mạo thành phố sẽ được tiến hành tu sửa toàn diện, tôi hy vọng các doanh nghiệp sẽ phối hợp tốt.

Khu xã]

“Cái quái gì đây? Hao tài tốn của, cảnh thái bình giả tạo!”

\*Cảnh thái bình giả tạo: Chỉ tình trạng đen tối hỗn loạn của xã hội được che dấu bằng cảnh tượng thái bình.

Kéo cửa cuốn lên, Trác Kiệt tiện tay ném tờ giấy lên bàn.

Tiệm bán hoa này của Trác Kiệt nằm gần đại học thành phố. Nhớ năm đó, rất nhiều đại học đều từ nội thành chuyển ra. Sau khi các trường đại học ở trong nội thành được chuyển tới vùng ngoại ô thành phố thì giá đất ở vùng này cũng bắt đầu chậm rãi theo đó mà tăng, vốn dĩ là những căn nhà nông thôn, sau đều nhanh chóng thay đổi, biến thành cửa hàng.

Thực ra Trác Kiệt cũng tốt nghiệp trong một trường đại học ở thành phố. Nhưng tới lúc gần tốt nghiệp, cậu thấy được cơ hội kinh doanh rất tốt, thương lượng với người nhà một hồi, liền thuê một gian mặt tiền để mở cửa tiệm.

Về phần định làm gì, cậu cân nhắc rất lâu, cuối cùng, lựa chọn mở một tiệm bán hoa.

Cậu thích những đoá hoa xinh tươi kiêu diễm này, cậu thích cành lá xanh um tươi tốt đó, cậu thích mùi hương thấm vào lòng người ấy.

Hoa hồng tặng người, dư hương lưu lại trên tay. Bản thân vui sướng, sẽ khiến tâm tình của người tặng hoa và người nhận hoa khoan khoái.

Mỗi buổi sáng đều làm việc như thường lệ.

Quét dọn mặt tiền cửa hàng, để cảnh vật xung quanh càng thêm bắt mắt.

Cắt tỉa cành lá, để những bông hoa xinh đẹp hơn.

Kiểm tra hàng hoá, xem lại đơn hàng, gọi điện thoại cho vườn hoa, mang tới những loại hoa theo yêu cầu.

Sau khi công việc chấm dứt, sẽ pha một tách trà xanh, lấy hai bản tạp chí trông trọt ra, chậm rãi lật từng trang báo. Tận hưởng giây phút nhàn hạ.

Nhưng hôm nay lại có chút bất đồng.

Không đợi Trác Kiệt quét dọn xong, thì nghe thấy người nào đó gõ lên cửa sổ thủy tinh nơi mặt tiền cửa tiệm.

“Sao đến mua sớm thế nhỉ?” Trác Kiệt nở nụ cười nghênh đón, “Ngài cần mua hoa gì? Muốn mua tặng cho ai?”

Lời còn chưa dứt, chính Trác Kiệt cũng thấy có phần không đúng.

Người gõ cửa thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, chắc còn là học sinh, nhưng hẳn lại mặc đồ lao động, đi giày thể thao, trên đầu đội mũ lưỡi trai, trong tay mang theo một thùng dụng cụ, toàn thân ngược lại rất sạch sẽ, chỉ có góc quần kia bị dính chút bụi đường.

“Cậu đến có chuyện gì?” Trác Kiệt hơi nhíu mày hỏi.

Người kia mỉm cười, liếc mắt nhìn qua tờ giấy thông báo trên bàn.

Trác Kiệt theo tầm mắt của hắn, cũng nhìn qua, lập tức hiểu được đôi chút.

“Chào anh, ông chủ, khu xã thông báo, sẽ thay đổi một loạt mặt tiền các cửa hàng, thống nhất việc làm bảng hiệu, bây giờ tôi giúp anh tháo cái này xuống.”

“Thống nhất? Có ý gì?” Trác Kiệt cau mày càng thêm lợi hại.

“Uhm, cái này nên giải thích thế nào nhỉ? Chính là làm lại cho giống nhau, nhưng mà, chữ trên bảng hiệu các anh có thể tự mình chọn, bốn hoặc sáu từ, màu sắc thì tùy anh.”

“Vội cái gì? Cái kia chẳng có chút cá tính nào. Hơn nữa lại khó coi chết đi được. Chỗ này của tôi là tiệm hoa, không thể đặt cái hình vẽ kia lên trước được, cậu không được tháo!”

“Ông chủ, anh đừng làm khó tôi nữa, là do khu xã bảo chúng tôi đến làm” người kia dừng lại một lát, “Nghe nói, không thu tiền của các anh, là làm miễn phí.”

“Phải vậy không?” Trác Kiệt cúi đầu suy nghĩ một lúc, “Được rồi, giờ để tôi gọi điện cho khu xã, có gì cậu cứ tháo ra trước đi.”

“Alo, khu xã phải không? Là các anh cho người đến tháo bảng hiệu à?” Trác Kiệt lớn tiếng chất vấn với cái điện thoại, “...Vâng, đúng vậy, tôi nhận được thông báo của các anh rồi, nhưng mà, hiện tại các anh tháo dỡ bảng hiệu như thế, sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của tôi...” Cái gì mà chính mình phải kiên nhẫn chứ, cậu nói tiếp “Mà việc này khi nào thì xong?” “Nhanh chóng? Được rồi, tốt nhất là nhanh một chút!”

Lúc Trác Kiệt đặt điện thoại xuống, phát hiện cái tên nhân viên trang trí đứng ở một bên như đang suy nghĩ gì đó, lại còn nhìn cậu.

“Làm sao vậy? Tháo xong rồi à?” Trác Kiệt mỉm cười vừa bước đến vừa hỏi.

“A?! Không có gì, chỉ là hơi cao một chút, tôi muốn hỏi anh có cái thang nào không?”

“Đi làm việc cũng không chuẩn bị đồ dùng cẩn thận, thật là!” Trác Kiệt vừa cần nhần vừa bước vào phòng trong mang ra một cái thang, “Đây, thợ trưởng!”

“Ấy, ông chủ, đừng gọi tôi là thợ trưởng, tôi chỉ là một công nhân lao động bình thường, hơn nữa phỏng chừng tôi cũng không lớn tuổi hơn anh đâu!” Chàng nhân viên trang trí cười tươi nhận lấy thang, đặt trước cửa chính.

“Ah, vậy thì gọi cậu là tiểu sư phụ đi!” Trác Kiệt đứng bên cạnh giúp giữ cái thang, hướng về phía người đang leo hô to.

“Phì!” Người trên thang bật cười thành tiếng, “Tiểu sư phụ? Ông chủ, anh đừng trêu tôi nữa! Tôi cũng không phải hoà thượng đi hoá duyên đâu. Tôi còn phải kết giao thật nhiều nữa, mà tôi thấy tuổi tác hai ta cũng không khác biệt lắm, anh cứ gọi trực tiếp tên của tôi là được rồi, tôi tên là Triệu Hải Dương!”

Triệu Hải Dương nói xong liền tiếp tục leo lên, tay chân lanh lẹ bắt đầu làm việc.

Một lát sau...

“Được rồi.” Triệu Hải Dương từ trên thang leo xuống, “Đã tháo xong bảng hiệu, anh cứ cất kỹ trước, tôi còn phải đi đến một nhà nữa. Ông chủ, phiền anh rồi, tôi sẽ lại đến sau. Chào anh.”

“Triệu Hải Dương!”

Triệu Hải Dương thắc mắc quay đầu lại: “Còn có chuyện gì?”

“Cái kia, cái kia, ừm, cậu cũng đừng gọi tôi là ông chủ, nghe không được tự nhiên, à, cho cậu này” Trác Kiệt lấy ra một tấm danh thiếp từ trên bàn, đưa cho Triệu Hải Dương, “Danh thiếp của tôi. Còn nữa, là...”

“Là gì?”

Trác Kiệt như hạ quyết tâm nửa ngay mới dám hỏi: “Chính là, tiền công của các anh thì đưa cho ai vậy?”

“Ha ha!” Nhìn dáng vẻ có hơi ngượng ngùng của Trác Kiệt, Triệu Hải Dương không kìm nén nổi liền bật cười, “Yên tâm đi, khu xã đã thống nhất với chúng tôi. Mà chẳng phải tôi đã nói rồi sao, miễn phí!”

“Miễn phí?” Trác Kiệt nhìn bóng dáng Triệu Hải Dương khuất dần, lăm bắm nói, “Không tệ!”

## 2. Chương 2

Vài ngày tiếp theo, Trác Kiệt lại có nhiều việc phải làm, mỗi ngày chọn một chậu hoa mà bản thân cảm thấy đẹp nhất, pha cho mình một tách trà xanh, tay cầm bản tạp chí, ngồi trước cửa tiệm, biến mình thành một biển hiệu sống. Bây giờ là lúc nghỉ ngơi, buôn bán bên cạnh trường học thật đúng là nhẹ nhàng!

Đôi khi ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy chàng trai tên Triệu Hải Dương đang đi qua đi lại trên con đường ấy, làm gì mà bận rộn vậy chứ? Nhìn bóng dáng kia, những suy nghĩ trong Trác Kiệt như treo lơ lửng trên mây.

Có thể thấy anh ta là một công nhân rất bình thường và cũng còn rất trẻ, không học hành tốt, không bằng cấp, chỉ có thể làm việc này, thật đáng tiếc! Haizz, nhưng mà nhìn tay chân hắn đúng là rất nhanh nhẹn, làm việc gì cũng đâu vào đấy, trên người cũng luôn sạch sẽ, không giống công nhân từ đầu đến chân luôn dính màu xám trắng từ bụi bẩn. Nếu cẩn thận xem xét, thì sẽ thấy hắn ta là một chàng trai khôi ngô, vẻ ngoài sáng sủa, ngón tay thon dài, thật sự hắn nên ngồi trong phòng học, cầm bút viết, chứ không phải làm việc đến nổi mồ hôi tuôn như mưa ở nơi này.

Nhưng mà, cho dù được đến trường thì sao? Mười mấy năm học tập gian khổ, rốt cuộc có thể thi đậu một trường đại học, nghĩ đến sau này không phải lo chuyện cơm áo. Chỉ là, thời đại đã sớm thay đổi, có bao nhiêu sinh viên đang buồn phiền về chuyện kiếm việc làm, học vấn cao cũng không được, thấp cũng chẳng xong, những kiến thức trong đầu cũng chỉ phí công vô ích.

Ngẫm lại khi mình chưa tốt nghiệp vẫn đang thỏa thuê mãn nguyện, tưởng rằng có thể nắm giữ được thiên hạ. Sau khi tốt nghiệp, rất lâu vẫn không tìm được việc làm, dù sao cũng cảm thấy, chỉ dựa vào việc mình là sinh viên giỏi của hệ quản trị kinh doanh, muốn mở một tiệm hoa nhỏ cũng không phải là việc quá mức khó khăn.

Nhưng không nghĩ tới, làm chưa được bao lâu, thì đã nghiệm ra trên đời có hàng nghìn loại nghề nghiệp, chỗ duy nhất không hữu dụng chính là thư sinh, sách vở gì đó chẳng có tác dụng, thực tế trong cuộc sống sau khi xảy ra muôn vàn vấn đề đã khiến cậu chân chính hiểu được thế nào mới là xã hội và cách sinh tồn. Cùng người thuê nhà bla bla vài câu, lại phải cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười với thuê vụ công thương, còn phải mưu tính cạnh tranh cùng đối thủ, sau đó lại tiếp tục đối phó với các khách hàng khó tính. Tóm lại một câu, vì cuộc sống, nói chính xác hơn, là vì tiền.

Tuy rằng làm việc vất vả mệt chết đi được, nhưng Trác Kiệt vẫn kiên trì bởi vì trong cậu vẫn luôn giữ mãi một niềm tin, đó chính là ‘Quý tại kiên trì.’

\* Quý tại kiên trì: Phú quý sẽ đến nếu chúng ta kiên trì

Nâng chén trà đặt lên môi, không biết trà đã nguội lạnh từ khi nào, Trác Kiệt phục hồi tinh thần, tầm mắt lại dõi theo người kia.

Triệu Hải Dương, có thể thấy hắn đang hạnh phúc, ngay cả như vậy, hắn vẫn thật vui vẻ! Đây không phải là thứ mình thiếu khuyết nhất sao?

“Này! Đang nghĩ gì thế?”

Mấy ngày nay Trác Kiệt luôn ngồi trước cửa tiệm, lại còn ngơ ngẩn như lạc vào cõi thần tiên, thật ra ngay từ ngày đầu tiên cậu ngồi ở đó, Triệu Hải Dương đã chú ý đến cậu.

Thứ nhất dù sao vẫn cảm thấy người nọ rất gian manh, nhưng đáng vẻ lúc cậu ngồi trầm tư một chỗ lại khiến người ta cảm thấy cậu thật đáng yêu. Trên mặt tràn ngập vẻ say sưa, trong ánh mắt lại lóe lên ánh sáng của niềm hy vọng. Tuổi còn rất trẻ, nhưng thế nào cũng vẫn cảm thấy cậu tựa như một ông lão lưng còng đang ngồi kể chuyện dân gian. Đeo tai nghe có màu sắc rực rỡ, mặc quần áo lòe loẹt, chạy bộ dưới ánh nắng gay gắt của ngày hè, nhưng người này lại có thể mở một tiệm bán hoa, hơn nữa quy mô không hề nhỏ, mỗi ngày đều đi cạnh tranh lợi ích với từng người khác nhau. Cứ như vậy tạo cho người ta một cảm giác mâu thuẫn, khiến Triệu Hải Dương tràn trề hứng thú với cậu, đó là người thế nào nhỉ?

Triệu Hải Dương không tự giác mà đi đến trước mặt cậu.

Lúc Trác Kiệt phục hồi lại tinh thần thì đã thấy Triệu Hải Dương đứng ở trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy lúng túng một trận, không rõ nguyên nhân.

“Làm anh sợ à?”

Nhìn nụ cười ôn hòa ấy, Trác Kiệt cũng có hơi ngượng ngùng.

“Không đâu. Có việc gì sao?”

“Ah, hôm nay đến quét sơn cho mặt tiền cửa tiệm của anh.”

“Ok, cần tôi làm gì không?”

“Không cần đóng cửa, chỉ cần kéo cửa cuốn xuống thôi, cửa cuốn cũng phải sơn thành một màu.”

“Màu gì?” Trác Kiệt vội vàng dò hỏi, sau đó lại nhìn vào thùng sơn bên cạnh Triệu Hải Dương.

“Toàn bộ là màu lam.”

Trác Kiệt mang đồ dùng để trong cửa hàng, kéo cửa cuốn xuống cách mặt đất nửa thước, nói với Triệu Hải Dương đang đứng ngoài cửa: “Kéo tới mức này đã được chưa?”

“Được rồi. À ông chủ, anh có chịu được không? Sẽ hơi khó thở một chút.” Triệu Hải Dương có thể thấy cảnh vật bên trong cánh cửa này đang tối sầm lại.

“ Không sao, chỉ hơi mệt thôi, tôi nghỉ ngơi một lát, phiền cậu rồi.”

Mùi sơn, mùi hoa, hòa quyện vào nhau, tạo ra loại cảm giác kỳ lạ, chẳng lẽ có tác dụng thôi miên, Trác Kiệt cũng không biết mình đã dựa vào ghế ngủ từ lúc nào.

Triệu Hải Dương đã sơn xong bước đầu nhưng cả ngày vẫn không nghe thấy tiếng động gì, khẽ kéo cửa cuốn lên một chút, khom lưng chui vào trong cửa tiệm. Ánh chiều tà xuyên qua khe cửa sổ chiếu lên người Trác Kiệt, không hiểu sao lại cảm thấy rất đẹp, khiến cho Triệu Hải Dương có loại xúc động không thể nào lý giải được. Nghĩ muốn vươn tay chạm lên gương mặt đang ngủ say của người nọ, khi vừa mới chạm vào làn da kia, lại giống như điện giật lập tức rút về.

Vậy mà nhất thời lại quên, nước sơn màu lam trên ngón tay cứ hoa lệ như vậy mà in lên mặt Trác Kiệt.

### 3. Chương 3

Edit: Tiêu

Beta: Mèo Béo Ú

Mấy ngày kế tiếp, không thấy Trác Kiệt ngồi ở trước cửa tiệm nữa. Vì ngấm nhìn cậu đã thành thói quen nên điều này khiến Triệu Hải Dương vô cùng buồn bực, cứ lơ đãng suy nghĩ, đến nỗi sơn bắn ra dính lên ống quần cũng không biết.

Anh ta làm sao vậy? Tiệm hoa còn mở cửa nhưng lại không thấy người đâu cả. Triệu Hải Dương do dự rất lâu mới từ từ bước đến cửa tiệm, bên trong thật yên ắng, hương hoa nhàn nhạt lan toả khiến cho không gian nơi đây như trở thành một thế giới khác.

Khẽ thở dài, Triệu Hải Dương thấy việc này làm hắn có chút nóng ruột, Trác Kiệt im lặng ngồi trên ghế dựa, người vẫn như lạc vào cõi thần tiên, mày hơi nhíu lại, chứng minh cậu đang vì một vấn đề nan giải nào đó mà đâm ra buồn bực.

“Này?” Triệu Hải Dương khua tay trước mắt Trác Kiệt, “Đang nghĩ gì thế?”

Thời điểm Trác Kiệt thấy Triệu Hải Dương, mày lại càng nhăn hơn.

“Vì sao mỗi lần nhìn anh, cũng đều thấy dáng vẻ tập trung suy nghĩ vậy?” Triệu Hải Dương nói xong, phát hiện Trác Kiệt không trả lời mà chỉ gắt gao nhìn mình chăm chăm, “Sao thế, trên người tôi có gì à? Thật ngại, hôm nay sơn bắn lên người, mùi hăng quá phải không? Vậy chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?”

Trác Kiệt không đứng dậy, chỉ từ từ mở miệng, “Triệu Hải Dương, cậu nói thử xem, nếu gặp một chuyện cậu không thể giải thích được, cậu sẽ xử lý như thế nào?”

“Hả...? Tôi không rõ. Có chuyện gì sao?”

“Chuyện này tôi chỉ có thể hỏi cậu.” Trác Kiệt nghiêm túc nói, “Mấy ngày trước, sau khi về nhà, tôi mới phát hiện trên mặt mình dính sơn, cẩn thận ngẫm nghĩ, nhìn không giống như bị bắn lên, tôi cũng chẳng làm gì để bị sơn cọ vào, hơn nữa dù cho có bị cọ thật cũng không đến nỗi dính lên trên mặt mà mình chẳng biết gì! Ngày hôm sau tôi đến tiệm nhìn qua nơi quét sơn một lần, mọi thứ đều hoàn hảo, không bị nhem chỗ nào, thế nên suy nghĩ mãi vẫn không thể nào lý giải được, vệt sơn màu xanh trên mặt mình rốt cuộc là đến từ nơi đâu.”

Triệu Hải Dương nghe xong mấy lời \*thao thao bất tuyệt này, không khỏi hoảng hốt một trận, chẳng lẽ thú nhận rằng, mình thừa dịp anh ta đang ngủ mà chạm vào nên mặt anh ấy mới bị dính sơn sao? Không có khả năng, sao có thể nói được?

\*Thao thao bất tuyệt: nói liên hồi, hết cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ dứt.

Triệu Hải Dương cười ha ha, “Ông chủ à, anh học ở khoa tự nhiên hay khoa xã hội vậy? Cũng không biết rõ rốt cuộc là do anh quá lý trí hay chỉ cảm tính? Loại vấn đề này có thể khiến anh lo lắng đến mấy ngày như vậy sao? Giống như cho tới bây giờ anh không biết mỗi ngày mình rụng mấy cọng tóc, nháy mắt bao nhiêu lần, nghe được những loại âm thanh nào..., đối với một số vấn đề, không nhất thiết phải miệt mài theo đuổi đến cùng.”

“Vậy à? Việc này có thể đánh đồng sao?” Trác Kiệt bật cười, “Không phải tôi muốn miệt mài theo đuổi, thật sự là nghĩ không ra, duy nhất có quan hệ với sơn màu lam chỉ có thể là cậu mà thôi.”

“Ha ha,” Triệu Hải Dương nở nụ cười tự giễu, “Làm sao có thể liên quan đến tôi được. Không nói về việc này nữa, lần này tôi đến đây là để hỏi anh muốn khắc chữ gì lên bảng hiệu. Tôi sẽ đi làm ngay.”

“Chẳng phải bảng hiệu đã xong hết rồi sao?”

“À không, là nói trước để anh chuẩn bị thôi! Đúng rồi, trên mặt dính sơn thì dùng chút dầu ô-liu rửa đi.”

“Đúng vậy, một vết rất lớn, làm tôi rửa mắt nửa ngày mới sạch được đó!”

“Một vết lớn? Không có khả năng...” Đột nhiên Triệu Khải Dương cảm thấy bản thân có điểm ngớ ngẩn.

“Sao lại không có khả năng, chẳng lẽ cậu biết?”

“Không có không có, ông chủ, anh cứ suy nghĩ tên để khắc lên bảng hiệu nhé, tôi đi trước đây.” Triệu Hải Dương thấy chính mình thật ngốc nghếch, không biết nếu ở lại sẽ nói ra điều gì nữa đây.

Nhìn bóng dáng hoảng hốt chạy đi của ai kia, Trác Kiệt nở nụ cười, “Giấu đầu lòi đuôi.”

\*\*\*

“Cái kiểu dáng gì đây, sao khó coi như vậy?” Trác Kiệt nhìn bảng hiệu vừa được Triệu Hải Dương lắp xong, liền nổi cáu, “Không thể vì miễn phí mà làm khó coi thế chứ!”

“Ông chủ Lý, nghe nói đây là thiết kế của người do khu xã đặc biệt phái đến thành phố X để học hỏi kiểu dáng mới đó?”

“Hừ, học hỏi? Chẳng qua chỉ là bịp bợm, lợi dụng việc công để đi ra ngoài du lịch một vòng thôi chứ gì?” Trác Kiệt khinh thường nói.

Triệu Hải Dương nhìn ngó xung quanh, “Trác Kiệt, anh nhỏ giọng một chút, trong lòng mình biết là được rồi, cần gì phải nói ra chứ? Tính cách anh như vậy không biết sẽ đắc tội với bao nhiêu người đây.”

“Tôi sẵn sàng. Dám làm còn sợ người khác nói?” Trác Kiệt liếc nhìn Triệu Hải Dương, “Không nghĩ tới nha, tuổi cậu cũng không lớn lắm, vậy mà rất biết cách đối nhân xử thế đó!”

“Đừng châm chọc nữa, tôi chỉ là một công nhân lao động bình thường, chẳng phải là ông chủ gì cả, đương nhiên phải nhìn sắc mặt người khác để làm việc.” Triệu Hải Dương phỉ phỉ bụi trên người, không quan tâm nói.

“Tôi trông cậu thế nào cũng không giống một công nhân lao động bình thường...”

“Không giống sao? Vậy anh nói xem, tôi giống gì nào?”

“Khó mà nói rõ.” Trác Kiệt khoanh tay, \*tựa tiểu phi tiêu nói.

\*Tựa tiểu phi tiêu: Cười mà như không cười

Triệu Hải Dương bĩu môi, không nói gì, mang theo dụng cụ rời đi. Hắn nhận ra mỗi khi đối mặt với Trác Kiệt, bản thân không thể bình tĩnh như trước được nữa. Là thứ gì thay đổi, khiến mình phải dè dặt như thế chứ! Đang sợ cái gì không biết? Nhìn đến cặp mắt lúc nào cũng như kiêu “Cái gì tôi cũng biết” kia, Triệu Hải Dương cảm thấy tim mình đập loạn kinh khủng.

Từng nghe người ta nói, “Yêu trước thua trước!” Bản thân Triệu Hải Dương thừa nhận đã thua, vậy chứng tỏ hắn đã yêu trước sao?

## 4. Chương 4

Edit: Tiêu

Beta: Mèo Béo Ú

Hai ngày nay Trác Kiệt lại có thêm phát hiện mới. Triệu Hải Dương đang cùng một nhóm công nhân làm việc ngay trước cửa tiệm, mà bên kia đường lại vừa được đặt những chậu hoa nhỏ với đủ loại màu sắc. Cậu nhú mày, liền nảy ra ý hay.

“Triệu Hải Dương! Triệu Hải Dương!” Trác Kiệt đứng từ xa gọi với đến chỗ Triệu Hải Dương đang làm việc.

Triệu Hải Dương kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Trác Kiệt, hắn không tránh khỏi giật mình.

“Có chuyện gì sao, ông chủ?” Triệu Hải Dương bước tới chậm rì rì.

“Này, đã nói đừng gọi tôi là ông chủ, nghe xa lạ quá! Tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết một thời gian rồi. Cậu có thể gọi tên tôi mà.” Hiện tại vẻ mặt của Trác Kiệt cũng được xem là cười tươi như hoa nhá.

Triệu Hải Dương nhìn Trác Kiệt, nhất thời cũng không biết trả lời ra sao, “Việc này thích hợp chứ? Dù sao anh cũng là ông chủ, còn tôi chỉ là công nhân làm thuê!”

“Xem cậu nói kìa, chúng ta làm việc không cần phải phân địa vị cao thấp, ai cũng ngang hàng thôi.” Trác Kiệt cười càng thêm tươi, “Mệt lắm phải không? Vào đây nghỉ ngơi một lát đã, cậu uống chút gì nhé?”

Triệu Hải Dương bị Trác Kiệt kiên quyết kéo vào trong cửa hàng, đột nhiên có điểm không biết phải làm sao, từ lúc quen biết Trác Kiệt tới nay, chưa từng thấy cậu nhiệt tình như vậy. Khẳng định chuyện này có gì đó mờ ám.

Triệu Hải Dương cẩn thận tiến từng bước, tiếp nhận ly nước Trác Kiệt đưa qua, “Ông chủ, à, Trác Kiệt, có chuyện gì anh cứ việc nói thẳng.”

“Hi hi!”, Trác Kiệt cười gượng hai tiếng, “Triệu Hải Dương, cậu đã thắng thần như vậy, tôi đây cũng không mập mờ nữa. Có chuyện này tôi muốn hỏi cậu...”

“Chuyện gì?”

“Tôi thấy các cậu vừa đặt những chậu hoa ở đằng kia. Hoa đó là lấy từ nơi nào, ai là người phụ trách vậy?”

“Hả?” Triệu Hải Dương nhìn chằm chằm Trác Kiệt vài giây, bất giác nở nụ cười, “Trác Kiệt, tôi hiểu ý anh rồi.”

“Thật sao? Thông minh đấy, người mắt sáng không nói vòng vo, cậu cho tôi biết nơi lấy hàng, nếu đột làm ăn này mà thành công sẽ không thiếu phần ưu đãi dành cho cậu.”

“Nếu ông chủ Lý thoải mái như vậy, tôi đây cũng chẳng giấu. Những việc này là do một chủ nhiệm trong khu xã quản lý, hẳn phụ trách tìm đội chủ thầu làm việc. Theo như tôi biết, toàn bộ hoa đều do người quen của hắn đặt riêng, về phần chủ nhiệm có thể được hưởng lợi bao nhiêu, chúng ta tạm thời không đề cập tới, nếu anh muốn hợp tác làm ăn, vậy tìm người kia đi.”

“Nhưng căn bản tôi không biết người đó, cũng không biết cách liên lạc, cậu có cách nào giúp tôi không?”

“Tuy nói là người thân thích đặt riêng cho hắn, nhưng vẫn là chúng tôi đi lấy hàng, cho nên quản đốc chúng tôi hẳn phải quen biết người nọ. Có điều, khu vực này đã đặt nhiều hoa rồi, anh vẫn tiếp tục làm sao?”

“Ôi, cái này cậu không hiểu được đâu. Như vậy đi, cậu dẫn tôi đến gặp quản đốc của các cậu là được rồi, còn lại tự tôi sẽ nghĩ cách.”

“Được.”

Triệu Hải Dương sắp xếp cuộc hẹn rồi đưa Trác Kiệt đến giới thiệu với gã quản đốc bụng phệ. Vài ngày sau, hắn luôn nhìn thấy Trác Kiệt cùng quản đốc đang thì thầm gì đó trong tiệm hoa.

“Có được không nhỉ?” Trong lòng Triệu Hải Dương hồi hộp lo lắng. Thực ra từ ngày hắn nghe xong nguyện vọng của Trác Kiệt, thật sự rất muốn giúp cậu, nhưng hắn biết Trác Kiệt là một người cố chấp trong nhiều chuyện, đương nhiên kể cả tiền. Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, hắn thật sự cam tâm tình nguyện muốn giúp cậu, sợ cậu một mình ôm không nổi vụ làm ăn lần này.

Cứ lo sợ bất an như vậy mấy ngày, Triệu Hải Dương lại càng không làm được việc gì ra hồn, cũng chẳng dám đến hỏi Trác Kiệt, chỉ đành đứng nhìn từ xa.

Từ sáng đến tối hôm nay tiệm hoa vẫn chưa mở cửa, không biết đã xảy ra chuyện gì. Triệu Hải Dương có hơi hoảng hốt, trần trọc ở trên giường đã lâu mà vẫn không ngủ được, nhìn đồng hồ thì đã gần 12 giờ, cuối

cùng quyết định ngồi dậy, với lấy chiếc điện thoại, bấm dãy số sớm đã ghi tạc trong tim.

Rất lâu sau, điện thoại mới được bắt máy, truyền đến là giọng nói mang theo men say, “Ai vậy?”

“Tôi, Triệu Hải Dương đây.”

“Triệu Hải Dương? À, Triệu Hải Dương, cảm ơn cậu nhé, bàn bạc thành công rồi, có điều, mấy người kia uống nhiều quá, bây giờ vẫn chưa rời khỏi khách sạn, còn ngồi trên bậc thang chưa tỉnh rượu này.” Giọng nói lơ mơ của Trác Kiệt, vừa nghe liền biết ngay là uống không ít.

“Say quá rồi phải không? Sao không bắt xe về nhà?” Triệu Hải Dương có hơi sốt ruột.

“Ha ha, quan tâm tôi hả?” Trác Kiệt khẽ cười một tiếng, “Không sao, ngồi đợi xe thêm lát nữa, gió thổi thật là thoải mái.”

Im lặng hồi lâu, Triệu Hải Dương mới ngập ngừng nói, “Anh ở chỗ nào? Tôi đến đón anh.”

“Muốn san sẻ niềm vui cùng tôi hả, ok, đến đây đi, ở XX, ha ha.”, Trác Kiệt cười sảng khoái.

Lúc Triệu Hải Dương chạy tới chỗ hẹn, Trác Kiệt vẫn im lặng mà ngồi trên bậc thềm của một cửa hàng đã sớm đóng cửa, bên chân lại có một hộp bia lon, trên tay còn cầm một lon đã được bật nắp, rồi từ từ đổ vào miệng.

“Cũng uống nhiều rồi, sao vẫn uống tiếp nữa?” Triệu Hải Dương tiến đến, đoạt lấy lon bia trong tay Trác Kiệt.

“Tới đây, Triệu Hải Dương! Ngồi đi, hôm nay rất vui nha, khó có lúc tâm tình tôi tốt thế này. Hóng gió nửa ngày, đã sớm tỉnh rượu rồi, mấy lon bia đó không tính là gì đâu. Cậu cũng cầm lấy một lon đi.” Nói xong, Trác Kiệt lấy lại lon bia của mình, rồi lấy ra một lon bia mới đưa cho Triệu Hải Dương, “Đừng làm ra vẻ mặt khổ sở thế chứ, chẳng phải cậu nên mừng cho tôi mới đúng sao? Hơn nữa, tôi cũng đã hứa, sẽ không bạc đãi cậu đâu!”

“Tôi không có ý này, cho tới bây giờ tôi cũng không muốn hưởng lợi gì từ anh, chỉ thật lòng muốn giúp anh mà thôi.” Triệu Hải Dương cau mày nói.

“Vậy sao?” Trác Kiệt hí hóp mắt nhìn Triệu Hải Dương một lúc, mới mở miệng, “Tôi biết, ngay từ lần đầu tiên cậu gặp tôi, cậu liền cho rằng tôi là một người háms lợi, là một ông chủ nhỏ thấy tiền là sáng mắt. Nếu ngày nào đó giàu có thành đạt rồi sẽ trở thành \*vi phú bất nhân, ý thế hiếp người. Cậu xem thường tôi đúng không?! Ha ha, không vấn đề gì, tất cả chỉ vì tiền. Mà cũng đúng thôi, nếu không phải vì tờ giấy mỏng manh đó, cậu cũng không cần phí hoài tuổi trẻ làm công việc mệt nhọc này, phải chịu đựng sự tức giận của kẻ khác. Mọi người luôn nói, tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì nhất định không xong. Những lời này thật sự có đạo lý.”

\*Vì phú bất nhân: vì tiền tài mà không từ thủ đoạn, mất hết tính người.

Triệu Hải Dương cân nhắc mấy câu này, hồi lâu vẫn chưa nói gì.

“Được rồi, đi thôi! Về nhà nào.” Nói xong, Trác Kiệt bật dậy, nhất thời hoa mắt chóng mặt, lão đảo một cái, suýt nữa té từ trên bậc thang xuống.

“Không sao rồi, đừng sợ.” Giây tiếp theo, Trác Kiệt liền rơi vào một cái ôm ấm áp.

Tựa lưng vào \*\*\*g ngực ai kia, bị giữ chặt trong vòng tay của người ấy. Bờ vai trần hơi run lên.

Rất có lực, thật ấm áp, làm Trác Kiệt có cảm giác không muốn rời đi.

“Rất lạnh phải không? Đại mùa hè.” Người sau lưng chưa buông Trác Kiệt ra, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng chà xát vùng da thịt hơi lạnh của cậu.

Thôi xong, cũng vì uống rượu mà rước lấy họa ah...

## 5. Chương 5

Edit: Tiêu

Beta: Mèo Béo Ú

Khi gặp lại, không như tưởng tượng sẽ càng thêm thân thiết mà ngược lại giống lúc mới quen là lạnh nhạt, chưa kể còn có một chút xấu hổ.

“Anh ta đang trốn tránh mình?!” Triệu Hải Dương nhìn ra được, Trác Kiệt không chủ động chào hấn nữa, tuy rằng thường xuyên \*ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, lúc có việc gì cần vào trong cửa hàng, sẽ thấy đáng vẻ luôn bận túi bụi của cậu, thậm chí nhìn hấn một cái thôi cũng không chịu.

\*Ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp: đại khái là đang trốn tránh ấy, QT dịch vậy nên theo thói TT~TT

Triệu Hải Dương biết mình cho tới bây giờ không thể hy vọng cái gì quá xa vời, ngày đó là kim lòng không được, cũng chỉ một cái chớp mắt ngăn ngủi, không đến nỗi khiến Trác Kiệt mất cảm đến mức này chứ.

Triệu Hải Dương đoán không sai, quả thực Trác Kiệt đang trốn tránh hấn.

Trác Kiệt là một người thông minh, cậu đã sớm đoán ra Triệu Hải Dương nghĩ gì, nhưng lại sợ không thể thừa nhận tình cảm của chính mình. Cậu không thể phủ nhận, lúc đầu mới gặp Triệu Hải Dương, người này đã thật sự thu hút cậu, đó là một loại hấp dẫn không rõ nguyên nhân mà đến một cách rất tự nhiên. Từ sau ngày ấy, Triệu Hải Dương nhiệt tình, chân thành tha thiết làm cậu càng thêm rung động.

Chỉ là, sự thật vẫn là sự thật, giữa cậu và Triệu Hải Dương không chỉ có cảm giác hấp dẫn lẫn nhau, còn rất rất nhiều thứ khác không thể kìm nén mà vượt qua. Nếu đã như vậy thì thà không gặp, bởi đến lúc con phố này sáng bừng lên sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa.

Thứ tình cảm này như một trò chơi, có đôi khi càng áp lực, lại càng dâng tràn.

Triệu Hải Dương tự nói với mình rằng không được đến cửa hàng của Trác Kiệt nữa, chỉ là công việc thôi, nhưng vẫn có lúc không thể trốn tránh được.

“Trác Kiệt!” Triệu Hải Dương tiến vào tiệm hoa với tâm trạng lo lắng, khiến người ta vừa nhìn vào là biết.

“Triệu Hải Dương? Đã lâu không gặp.” Cũng chỉ cần một cái liếc mắt là biết ngay Trác Kiệt đang khách sáo.

“Đã nghĩ ra tên chưa? Muốn khắc chữ gì? Hôm nay tôi đến lấy, khoảng hai ba ngày nữa là có thể xong.” Triệu Hải Dương gượng gạo nói.

“Ah, chắc chứ? Tôi đã sớm nghĩ xong, cậu khắc chữ này cho tôi.” Trác Kiệt bước đến cạnh bàn cầm lên một trang giấy đưa cho Triệu Hải Dương, rồi xoay người tiếp tục tỉa cành hoa đã bị cậu cắt gần trụi.

Triệu Hải Dương nhìn bóng lưng ấy, bỗng dưng cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng cũng không nói được lời nào. Cúi đầu, mở tờ giấy trong tay mình ra, không kìm chế được liền đọc lên:

“Cửa hàng Hương Hoa?”

Trác Kiệt quay đầu lại, nhìn thấy chính là đôi môi Triệu Hải Dương đang mỉm cười.

“Thế nào? Buồn cười lắm sao?”

“Không, không, tôi không có ý đó!” Triệu Hải Dương hơi hoảng hốt mà thu hồi nụ cười, vội vàng xua tay, “Chỉ cảm thấy cái tên này rất đáng yêu.”

“Đáng yêu? Ha ha! Tôi thấy cậu muốn nói cái tên này rất tầm thường thì đúng hơn, cũng giống như tôi vậy.” Trác Kiệt đi tới, đứng trước mặt Triệu Hải Dương.

Triệu Hải Dương im lặng, qua một hồi lâu mới nói: “Anh biết tôi không có ý này mà.”

“Hoa, có thể rất mỹ lệ, cũng có thể rất bình thường. Hương hoa, có thể rất nồng nàn, cũng có thể rất thanh nhã. Mà người mua hoa, có thể là thật sự yêu nó, cũng có thể chỉ đang lợi dụng nó. Cho dù như thế nào, thì thế giới này vẫn không thể thiếu đi những đoá hoa, càng không thể thiếu được hương hoa. Tôi là một người rất bình thường, nên mới dùng cái tên đơn giản nhất để biểu đạt cho điều đơn giản nhất, chỉ vậy thôi.” Nói xong, Trác Kiệt tiện tay rút một bông hồng đưa cho Triệu Hải Dương, “Tặng cậu.”

“Cảm ơn!” Triệu Hải Dương nhìn chăm chăm đoá hoa kiều diễm trong tay, chậm rãi xoay người, bước về phía cửa.

Rất nhanh, khi công trình kết thúc, nhóm công nhân thường lui tới đã không thấy đâu nữa. Trác Kiệt đứng trước cửa tiệm, nhìn những thứ mới tinh kia, bảng hiệu đang phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, bốn chữ màu xanh nhạt lấp lánh trước mắt, cả vách tường hay cửa cuốn màu lam ấy, khiến người ta cảm thấy tỉnh mịch..., tất cả đều rất mới.

Những thứ mới mẻ này, có phải chứng minh rằng bản thân mình nên đổi mới một chút chẳng? Trác Kiệt bĩu môi, mỉm cười. Đúng vậy, tạm biệt cái cũ cũng tốt.

...

“Triệu Hải Dương!”

“Sao... Sao anh lại có số của tôi?” Triệu Hải Dương thừa nhận lúc mình nhận điện thoại, thực sự đã kinh hãi đến nỗi nói năng lắp bắp.

“Cậu đã từng gọi cho tôi, quên rồi sao?” Giọng nói của Trác Kiệt tràn đầy ý cười.

“Ồ, có chuyện gì không?”

“Công trình của các cậu đã xong rồi ha. Tôi có chút chuyện muốn nói với cậu, lại sợ cậu chuyển đến nơi khác mà không tìm được, cho nên mới gọi điện. Cậu có thể đến cửa hàng tôi một lúc được chứ?”

“Ừm...Được.” Triệu Hải Dương cân nhắc nửa ngày, vẫn quyết định đến chỗ hẹn.

“Đây là dành cho cậu.” Triệu Hải Dương thấy Trác Kiệt đưa một phong bì màu trắng qua.

“Đây là?”

Trác Kiệt mỉm cười: “Đưa cái này cho cậu, vì nó vốn phải thuộc về cậu. Trước đây tôi đã hứa là sẽ không

thiếu phần của cậu mà.”

Triệu Hải Dương bóc phong bì ra, nhìn vào trong, “Anh hứa cho tôi, nhưng tôi chưa đồng ý nhận nó!”

“Cậu chê ít?” Trác Kiệt nhú mày, “Số tiền này nói nhiều thì cũng không nhiều, nói ít cũng chẳng phải ít, coi như trả lại cậu một cái nhân tình, vậy đủ rồi chứ.”

“Tuỳ anh nghĩ sao cũng được, tiền tôi sẽ không nhận. Về phần tôi làm, việc đó thật sự không tính là gì. Anh hoàn toàn không cần phải vậy.” Triệu Hải Dương đưa lại phong bì cho Trác Kiệt.

Trác Kiệt nhìn cái phong bì kia một lúc, lại ngẩng đầu nhìn Triệu Hải Dương, rồi cười tự giễu “Cũng phải thôi, cậu là người chính trực, sẽ không cần loại tiền này. Không sao cả.” Nói xong, Trác Kiệt cầm phong bì để lại trên bàn.

“Thôi được rồi!” Trác Kiệt phất tay, “Trong buôn bán nào có ai nhân nghĩa, tôi cũng không muốn quan hệ của chúng ta chỉ gắn liền với công và lợi. Từ hôm nay trở đi, cậu là bạn của tôi, về sau có chuyện gì cần giúp đỡ, nhất định phải tới tìm tôi nhé!”

“Được.” Triệu Hải Dương cúi đầu lên tiếng, “Khó mà có được một người bạn như anh.”

“Nếu không có gì nữa, vậy tôi đi trước.” Triệu Hải Dương chào xong liền chuẩn bị rời đi.

“Triệu Hải Dương!” Trác Kiệt gọi hần lại.

“Còn chuyện gì sao?” Triệu Hải Dương nghiêng đầu sang bên, hỏi.

Trác Kiệt hé miệng, ngập ngừng một lúc mới nói, “Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi cậu kế tiếp chuẩn bị tới chỗ nào làm việc thôi?”

“Đến chỗ nào ư? Cũng chưa biết, có thể tôi không làm việc này nữa.”

“Vậy sao?” Trác Kiệt hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy. Tôi không nghĩ rằng mình sẽ làm mãi công việc này.”

“Uhm...” Sau đó Trác Kiệt cũng không biết nên nói gì tiếp.

“Đúng rồi,” Thấy Trác Kiệt im lặng, đột nhiên Triệu Hải Dương như nhớ ra cái gì đó, “Còn nhớ lần trước anh giải thích ý nghĩa của “hương hoa” cho tôi chứ? Tôi nghe xong, thấy rất cảm động. Nó giống như tình

yêu vậy, có thể rất oanh liệt, cũng có thể bình lặng, có tình yêu chân thành, cũng có tình yêu bị lợi dụng. Căn bản có rất nhiều người nói không cần tình yêu, nhưng ai dám khẳng định rằng mình không có khát vọng được yêu?”

Nói xong, Triệu Hải Dương bước ra ngoài, bỏ lại Trác Kiệt đang ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hắn.

## 6. Chương 6

Edit: Tiêu

Beta: Mèo Béo Ú

Sau khi từ biệt đúng là không gặp lại.

Thời tiết ngày càng lạnh, việc làm ăn cũng ngày càng bận rộn. Một mình Trác Kiệt tắt bật trong cửa hàng, mặc kệ là mình đang nhớ nhung ai đó mỗi ngày, chỉ tình cờ lúc nghỉ bán lại mở cửa, ngẩng đầu nhìn mặt tường được sơn màu lam kia, đáy lòng sẽ xẹt qua một cái tên, trong đầu sẽ thoáng hiện ra bóng hình ấy.

“Thôi nào, chỉ là một cuộc gặp gỡ nhỏ trong cuộc sống, có lẽ kiếp này sẽ không gặp lại nữa, cho dù nhớ nhung, cũng chẳng có gì hơn. Nhớ rõ có câu nói thế này, con người khi còn sống, sẽ gặp hai mươi ngàn người yêu mình hoặc ai đó mình yêu, nếu bỏ qua một người thì vẫn còn mười chín nghìn chín trăm chín mươi chín người nữa.” Trác Kiệt luôn tự an ủi mình như vậy.

Thế nhưng giờ phút này lại có một vấn đề nan giải xảy ra trước mắt, Trác Kiệt cảm thấy có điểm ăn không tiêu. Một mình trông nom cửa tiệm, một mình liên hệ công việc, một mình lái xe giao hoa, rồi mỗi đêm lại ngẩn ngơ, mất một lúc lâu mới ngủ được, buổi sáng thì nằm trên giường ngáp ngáp dài, nhìn trong gương là đôi mắt thâm đen và những nốt mụn nhỏ ương ngạnh. Đăm ra Trác Kiệt cảm thấy lo lắng, không biết có nên thay đổi một chút cách thức làm việc hiện tại hay không.

Cha mẹ ở quê nhà thì ngoài tầm với, phải tự mình vươn lên, mỗi người đều có tương lai riêng. Đã hơn một năm nay cũng không có kết giao bạn bè gì nhiều, đơn giản chỉ quen với mấy người từng hợp tác.

Đang trong gian đoạn hết đường xoay sở, thế rồi lại có ông chủ tiệm kế bên đã thức tỉnh cậu “Tiểu Kiệt à, đừng làm khổ cực như vậy nữa, thuê thêm người nào đó đi, luyến tiếc chút tiền ấy cũng chẳng được bao nhiêu đâu!”

Trong cơn u mê, Trác Kiệt như được đánh thức. Đúng vậy, luôn muốn tiết kiệm tiền, nhưng lại không biết rằng điều này sẽ khiến mình tổn thất bao nhiêu! Vì thế ngày hôm sau liền dán thông báo tuyển dụng lên mặt kính thủy tinh trước cửa tiệm.

“Thông báo tuyển dụng

Tiệm hoa đang cần tuyển gấp một nhân viên phục vụ, ai có ý định làm việc xin liên hệ với chủ quán hoặc đến phỏng vấn trực tiếp.

Điện thoại: 090\*\*\*\*\*”

Đối với phần quảng cáo thông báo tuyển dụng thoát nhìn rất đơn giản này, kỳ thật Trác Kiệt đã suy nghĩ rất lâu. Vì sao lại đơn giản như thế ư, nói thật ra, căn bản cậu cũng không biết nên tuyển người như thế nào mới thích hợp.

Ngay sau đó Trác Kiệt làm một chuyện khiến mọi người phải mở rộng tầm mắt, cậu thế mà lại mua xe, tuy rằng chỉ là một \*chiếc xe bánh mì không mới không cũ, nhưng trong con phố này, ai mà không biết bình thường Trác Kiệt tiết kiệm đến mức nào, khó nghe hơn chính là bủn xỉn. Mua thêm một bông hoa, giảm một nửa giá, căn bản là không có khả năng. Mà thậm chí đôi khi hoa đã không còn tươi hoặc rụng hết lá, người khác xin cậu bông hoa đó, cậu đều nói, phun thêm chút thuốc là vẫn bán được nha! Nhưng cũng có mấy ông bà cụ xuýt xoa, không nhìn được mà thở dài, Trác Kiệt rất cần cù chịu khó và biết chăm lo việc nhà, đứa trẻ này sẽ sống tốt ah!

Thời điểm Trác Kiệt học đại học, cũng đã thi lấy bằng lái, có điều vẫn chưa có kinh nghiệm thực tiễn nào, cho nên lúc mới đầu còn hơi nhút nhát, sau khi lái xe giao hoa hai lần, Trác Kiệt liền quyết định một việc quan trọng. Cậu cầm bút viết vào bảng quảng cáo, sau đó trên tờ thông báo tuyển dụng lại có thêm một dòng:

“PS: Ưu tiên người biết lái xe.”

Qua vài ngày, đúng là có không ít người gọi đến cho Trác Kiệt hoặc vào quán hỏi. Trong quá trình này, Trác Kiệt cũng từ từ phác họa rõ ràng người mà mình muốn tìm.

Đầu tiên, tốt nhất là nam giới, bởi hai nguyên nhân. Một, nếu là phụ nữ, sẽ có nhiều chuyện phiền toái, ở cùng cậu – một người đàn ông sẽ có rất nhiều chỗ bất tiện. Hai, dù sao phụ nữ vẫn là phái yếu, bình thường sẽ không tránh khỏi một chút công việc khuân vác nặng nhọc, khẳng định họ sẽ không chịu nổi.

Thứ hai, tốt nhất là trẻ tuổi một tí. Bởi đang kinh doanh tiệm hoa mà, người trẻ tuổi vừa có sức khỏe, vừa có trí nhớ tốt, vì cũng cần hiểu rất nhiều kiến thức liên quan đến hoa, và còn phải kiên nhẫn nữa. Không giống một số ông bà luôn nói, có tiền mua hoa còn chưa bằng mua hai cân thịt heo nha! (thật sự chưa ngẫm ra câu này có liên quan gì =.=”)

Thứ ba, đương nhiên là quan trọng nhất, Trác Kiệt vẫn luôn muốn tìm một người biết lái xe, thú thật đối với việc lái xe cậu còn chưa quen, cho nên tốt nhất là tuyển người có thể hoạt động bên ngoài, cậu chỉ việc ngồi trong quán làm tốt công việc tính toán là được rồi.

Lúc quyết định xong, Trác Kiệt mới phát hiện, có thể phù hợp với điều kiện đưa ra cũng chỉ có mấy sinh

viên đại học quanh đây thôi.

Thời đại đổi khác, cũng không phải chỉ có sinh viên nghèo mới đi kiếm việc làm, có rất nhiều sinh viên đã sớm học được cách tự lập trong xã hội, hiểu rõ cuộc sống.

Nên tìm cách nào để lôi kéo bọn họ đến nhận lời làm việc nhỉ? Trác Kiệt lại phải động não

...

Trác Kiệt đăng kí ID trước kia thường dùng lúc còn học đại học, phát tán tin quảng cáo tuyển dụng trên diễn đàn của mấy trường đại học cạnh tiệm hoa, tuy rằng thường xuyên bị chửi, bị xoá tin, nhưng vẫn hấp dẫn không ít sinh viên tìm đến.

Có điều, mỗi một người đến đều không thể làm việc quá ba ngày, nguyên nhân thì nhiều.

Thứ nhất: Ông chủ quá ác, công việc siêu khổ cực.

Thứ hai: Ông chủ rất keo kiệt, đến bữa trưa cũng chẳng quan tâm.

Thứ ba: Ông chủ quá thẳng thắn, lúc mắng sẽ phải trên ba câu.

...

Nhưng thực ra quan trọng nhất chính là, Trác Kiệt cảm thấy mỗi một người tới đều không phải là người mình muốn. Tuy thất vọng lắm nhưng vẫn phải cố gắng vực dậy, chuẩn bị tinh thần để một mình đối phó với lễ giáng sinh sắp đến.

\*Xe bánh mì:

## 7. Chương 7

Edit: Tiêu

Beta: Tuyết

Hai ngày trước đột nhiên có tin báo khẩn cấp sẽ có tuyết rơi.

Đã âm u nhiều ngày mà trời vẫn chưa sáng sủa, theo dự báo thời tiết đưa tin thì hai đến ba ngày nữa sẽ có mưa tuyết to vừa hoặc nhỏ, nhưng đã một tuần trôi qua, ngay cả bóng dáng một bông tuyết cũng không thấy.

Trời vừa tờ mờ sáng, Trác Kiệt đã lên đường đến cửa hàng, thật bất ngờ hôm nay không lạnh lắm, chỉ có cảm giác hơi ẩm ướt một chút thôi. Kéo tấm cửa cuốn lạnh như băng lên, Trác Kiệt hà hơi vào lòng bàn tay mình, bước vào tiệm hoa. Trong cửa hàng rất ấm, mặc dù có máy sưởi, nhưng Trác Kiệt vẫn trang bị thêm một chiếc điều hoà nhiệt độ. Bởi vì trong tiệm có rất nhiều hoa không thể bị nhiễm lạnh. Không nên vì lợi ích nhỏ mà tạo thành tổn thất lớn, điểm này Trác Kiệt hiểu rất rõ.

Sau khi lau chùi quét dọn xong, Trác Kiệt vẫn đang tự hỏi giờ là lúc nào rồi mà trời còn tối như vậy, bỗng ngẩng đầu, liền phát hiện ngoài cửa sổ những bông tuyết lớn nhỏ đang trôi nổi hùng hồn. Mở cửa, bông tuyết nhẹ nhàng bay vào phủ lên mặt cậu, mặc dù hơi lạnh nhưng vẫn rất thoải mái, Trác Kiệt hít một hơi sâu, tuyết đã rơi, cũng khiến lòng người càng thêm tĩnh mịch.

Nhưng chưa được bao lâu, Trác Kiệt liền phát hiện có gì đó không đúng. Tuyết thực sự quá lớn và tích tụ dày đặc, những bông tuyết giạt dữ kia như muốn bao trùm toàn bộ thế giới trong thời gian ngắn nhất.

Trên cây, trên nóc nhà, trên bụi hoa ven đường, trên ô tô, trong chớp mắt tuyết đã tràn lan rồi phủ kín một diện tích lớn, nhưng nếu ngắm nhìn từ xa sẽ thấy quang cảnh nơi đây như chốn thần tiên, thật tuyệt đẹp.

Chỉ là lúc này trái tim Trác Kiệt lại như rơi xuống vực thẳm, ngày hôm qua vừa nhận một số lượng đơn hàng lớn, hôm nay phải giao cho một khách hàng quan trọng, hoa cũng đã chuẩn bị xong, nhưng loại thời tiết này, chuyển lên xe kiểu gì đây, còn lái xe thế nào nữa chứ?

Thường thường lái xe luôn rất cẩn thận, nhưng loại thời tiết này phải làm sao bây giờ? Khách hàng đã gọi điện thúc giục mấy lần, Trác Kiệt cũng phải giải thích với người ta hồi lâu, cuối cùng đối phương phóng khoáng cho cậu thêm chút thời gian, bảo tối nay cậu phải đưa đến.

Trác Kiệt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy khẩn cầu mưa tuyết có thể ngừng rơi được không, thế nhưng trời vẫn chưa quang đãng, lại sắp tối, tuyết mới tạnh dần, tiết trời lại lạnh lên, trông thấy mặt đường đóng băng, có rất nhiều xe đã chuẩn bị \*dây xích chống trượt.

Trác Kiệt nghiêng răng, lái xe ra khỏi gara, rồi bắt đầu chuyển hoa lên trên xe. Một chậu hai chậu ba chậu bốn chậu... Cuối cùng chỉ còn một chậu và cũng là chậu lớn nhất, thật sự có hơi quá sức, Trác Kiệt khởi động thân mình rồi bắt đầu bê chậu hoa lên.

“Thôi xong!” Trong lòng Trác Kiệt cả kinh, không biết có phải dùng quá sức nên thắt lưng bị co rút hay không, và thế là chút sức lực nhỏ cũng không sử dụng được nữa, đang đứng trên bậc thang phủ đầy tuyết chợt lão đảo một cái.

“Toi rồi toi rồi!” Chậu cũng bị trật, xem ra có là thần tiên tái thế cũng khó giúp được!” Trác Kiệt không biết mình sẽ ra sao, quan trọng là trên tay đang bê một chậu cây cảnh lớn đó ah!

Một đôi tay đỡ Trác Kiệt vào thời điểm cậu cần nhất.

Thân mình ngã ập vào một người, ngay sau đó người nọ đưa tay tiếp nhận chậu hoa có trọng lượng không nhẹ kia, thấy Trác Kiệt đứng vững vàng rồi mới bước đến trước xe, đặt chậu hoa lên.

Trác Kiệt nhìn bóng dáng người nọ, không khỏi cảm khái ‘Đúng là người tốt ah! tâm địa tốt! Kỹ năng cũng tốt!’

Người kia quay trở lại, trên thân khoác một chiếc áo lông màu lam, mũ len màu đen, còn đeo một chiếc khẩu trang cỡ lớn, chắc nguyên nhân là do thời tiết hôm nay rất lạnh chằng.

Trác Kiệt hướng về phía vừa nọ, “Cảm ơn! Cảm ơn! Thật sự rất cảm ơn anh!”

“Còn gì nữa không?” Người nọ mở miệng hỏi.

“Hả?” Trác Kiệt sững sốt một lúc, “À, hết rồi, cảm ơn anh!”

“Không cần phải vậy!” Người nọ dừng một lúc, ngón tay gõ gõ lên tờ thông báo tuyển dụng được dính trên cửa kính, “Còn nhận người chứ?”

Trác Kiệt lại sững sốt, chẳng lẽ vì cơn hoảng loạn ban nãy đã làm đầu óc mình bị rối loạn? Mà sao hôm nay mình lại phản ứng chậm thế nhỉ! “Đúng vậy, còn chứ, anh? Muốn nhận làm?”

“Không được sao?” Người nọ chăm chú quan sát Trác Kiệt từ trên xuống dưới, “Tôi nghĩ với tình trạng hiện tại của anh là phải thuê người chứ!”

Trác Kiệt ngượng ngùng mỉm cười, “Vậy được rồi, thử việc ba ngày, nếu có vấn đề gì thì ...”

Không đợi Trác Kiệt nói hết câu, người nọ đã dìu Trác Kiệt lên xe, “Chìa khoá đâu, chẳng phải anh muốn đi giao hàng sao, không chừng anh cũng không lái được xe, chỉ đường là được rồi.”

Trác Kiệt mừng thầm trong lòng, không tồi không tồi, hẳn là có năng lực đây.

Thẳng đến lúc giao xong hàng, Trác Kiệt trở về quán, nhẹ nhõm mà ngồi xuống chiếc ghế dựa quen thuộc, mót sực nhớ là chưa nhìn thấy rõ mặt người đang đứng đối diện mình.

“Trong phòng ảm mà, không cần bật kín như vậy chứ?”

Người kia từ từ tháo mũ xuống, chậm rãi cởi khẩu trang, khuôn mặt hần dần lộ ra.

Trác Kiệt vô cùng kinh ngạc: “Triệu Hải Dương.”

Gần đây tâm tình Trác Kiệt có thể nói là buồn rầu vui mừng lẫn lộn.

Buồn chính là, cái thất lưng lão hoá này, cả đôi chân này nữa, từ sự việc xảy ra hôm trước là hiểu rõ, mỗi ngày chỉ có thể ngồi trước quầy khiến cậu thổn thức không thôi.

Vui chính là, Triệu Hải Dương là một công nhân nha, thuê hẳn chắc phải rất đáng giá, sai làm gì thì làm cái đó, không ngại phiền hà, chịu được mệt ngọc, chỉ đông tuyết đối không dám sang tây.

Nghĩ đến đây, Trác Kiệt không kìm chế được liền cười rộ lên.

“Làm sao vậy?” Triệu Hải Dương đứng bên cạnh vội vàng ngừng động tác trong tay, nhìn ông chủ mới sáng sớm lại ngồi một chỗ còn cười ngây ngây ngô ngô.

“Này, hỏi anh đó!” Triệu Hải Dương thuận tay nhặt lên một cành cây khô vừa mới cắt rụng, ném về phía Trác Kiệt.

“Làm gì thế?!” Trác Kiệt đang suy nghĩ lại bị cắt ngang, vô cùng khó chịu mà ném trả lại cành khô, “Mau mau quét sạch sẽ, trông cửa tiệm bữa bãi thế này, dưới đất đầy cành lá, mà cậu cũng muốn để tôi nhàn hạ đúng chứ, cho nên coi chừng đó, cẩn thận buổi trưa không cho cậu ăn cơm!”

“Ha ha!” Triệu Hải Dương thấy vẻ mặt Trác Kiệt còn chưa lấy lại tinh thần, nhưng đã nhanh mồm nhanh miệng đáp trả, không khỏi cảm thấy buồn cười, “Vâng, xin tuân lệnh ông chủ!”

Trác Kiệt chau mày, “Chẳng phải đã bảo không cho phép gọi ông chủ sao?”

“Xin ngài đừng tức giận! Lần sau sẽ không như vậy nữa, tôi còn sợ buổi trưa không có cơm ăn nha!” Triệu Hải Dương dừng một lúc, lại cười nói, “Có điều, hình như dạo này vẫn là tôi đi mua cơm trưa bồi dưỡng cho ngài nha!”

“Vậy sao?” Trác Kiệt sững sốt, ngay sau đó lại nở nụ cười. “Hi hi, không nói chuyện này nữa, tôi hỏi cậu, Triệu Hải Dương, vì sao cậu lại tới giúp tôi?”

“Ah...Đúng lúc tôi đi ngang qua thôi mà.”

“Trùng hợp thế nhỉ?”

“Ah...Thường xuyên đi qua nơi này, thấy anh lúc ấy vẫn đang thiếu người!”

“Thường xuyên?”

“Ah...Nhìn thấy thông báo tuyển dụng của anh...

“Chú ý đến tôi nhiều quá ha?”

“Ah...Không có...Không có...”

“Ah... Đúng lúc nhìn thấy anh bị trật chân mà!”

“Cái này nghe còn thật thật chút!”

“Anh... Rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì?”

“Không có gì, tâm sự chút thôi! À mà trước đó, cậu làm công việc gì, vẫn là công nhân trang hoàng sao?”

Triệu Hải Dương cũng đã bình tĩnh đôi chút, chậm rãi nói: “Không có, vẫn nhàn rỗi mà!”

“Ha ha ha, cũng coi như tôi đây làm chuyện tốt, giải quyết vấn đề việc làm của một thanh niên ổn thỏa ah!”

Triệu Hải Dương không nói gì thêm, chỉ trong lòng hần mới biết, vì sao hần không làm công việc đó nữa, vì sao lại xuất hiện ở gn trường đại học kia, vì sao lại thường xuyên đi qua cửa hàng bán hoa này, vì sao vẫn có thể nhìn thấy cái người bận bịu không ngừng qua lớp kính thủy tinh đó, vì sao tại giây phút người kia sắp té ngã, lại kìm nén không được mà giang tay ra.

Chỉ là, hần biết mình không có dũng khí. Chẳng qua, Triệu Hải Dương không biết, vào giây phút hần xoay người, nụ cười trên mặt Trác Kiệt biến mất, Triệu Hải Dương cũng không biết, sau bóng lưng hần, Trác Kiệt đã âm thầm nói câu gì.

“Cái gì tôi cũng biết!”

Trác Kiệt im lặng dõi theo Triệu Hải Dương vừa xoay người, từ từ ngồi thẳng dậy, hỏi nhiều như thế, muốn chứng minh gì nữa đây, trong lòng cậu ta nghĩ gì mình đều hiểu được mà.

Chú giải:

\*Dây xích chống trượt:

## 8. Chương 8

Edit:Tiêu

Beta: Tuyết

Không biết từ khi nào mà mùi sơn đó lại trở nên quen thuộc đến thế, cậu có thể cảm thấy ánh mắt ai kia dừng trên người mình, cậu biết sau lưng mình ai kia muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu cũng nhớ rõ đã tự hỏi bản thân chìm trong cơn u mê bao lâu rồi.

Chỉ là Triệu Hải Dương cứ đột nhiên đến như vậy, khiến cậu không thể chuẩn bị tư tưởng gì để xuất hiện trước mắt hắn, dù sao vẫn cảm thấy mình có thể rất thần nhiên mà đối diện với một vài thứ, nhưng kết quả là, muốn hỏi nhiều chuyện mà vẫn không nói lên lời như cũ, thật ra chính mình muốn chứng minh điều gì chứ? Nếu đúng thì sao?

Cuộc sống bình lặng, cứ như vậy đi!

Có một số chuyện, vĩnh viễn không nói ra, sẽ không có người biết.

“Triệu Hải Dương!”

“Hả?!”

Trác Kiệt cúi đầu ngẫm nghĩ rồi lại nói tiếp: “Sắp đến lễ mừng năm mới, cậu có định về nhà không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Triệu Hải Dương hơi tò mò. “Có chuyện gì à?”

“Không, chỉ muốn hỏi một chút thôi! Chắc cậu đã xa gia đình lâu rồi phải không, lễ mừng năm mới không về nhà sao?”

“Đúng, đã khá lâu rồi! Cảm ơn anh, tiểu Kiệt à, tôi còn tưởng anh thật sự hà khắc như lời bọn họ nói chứ, mà sao thế, chuẩn bị cho tôi nghỉ phép về nhà à?!” Triệu Hải Dương cười nói, miệng cũng đã rộng đến tận mang tai.

“Ah, ừm...” Đột nhiên Trác Kiệt cảm thấy hơi chột dạ, mặt dần đỏ lên, thật ra cậu không nghĩ như lời Triệu Hải Dương nói.

Thấy Trác Kiệt không nói gì, Triệu Hải Dương cũng có chút cô đơn mà mở miệng:

“Tôi không về nhà, đã hai ba năm chưa về nhà đón năm mới rồi.”

“Hả, phải không? Mà cũng vừa lúc, cũng vài năm tôi chưa về nhà ăn tết, đúng lúc trong nhà hôm nay thúc giục tôi trở về đi xem mắt, Hải Dương à! Cậu vất vả rồi, dịp năm mới giúp tôi trông coi quán nha?” Trác Kiệt hướng về mặt tươi cười về phía Triệu Hải Dương rồi nói.

“Ôi! Ha ha, quả nhiên đã đánh giá anh quá cao.” Triệu Hải Dương tức tối nói.

“Đừng tức giận mà, Hải Dương, khi về tôi sẽ mang cho cậu mấy món ngon, thế nào?”

“Hừ, ăn cái gì cũng được, nhưng nhớ kỹ, tiền lương của nhân viên này không được khát nợ biết chưa?”

Sau khi Trác Kiệt rời đi, Triệu Hải Dương mới cảm thấy trong lòng bắt đầu đau nhói âm ỷ. Vì sao lại đau, đến bản thân hắn cũng không rõ.

Là vì tết này vẫn cô đơn như trước, hay vì thiếu vắng người đó. Hoặc một điều quan trọng nhất là bởi vì nghe thấy Trác Kiệt phải về đi xem mắt.

Buổi chiều 30 tết, Triệu Hải Dương giao xong đơn hàng cuối cùng, lại đứng suy nghĩ một lúc, hắn liền dán câu đối đỏ lên mặt cửa màu lam lấp lánh, đốt xong một dây pháo thì chuẩn bị về nhà.

Nói là về nhà, chẳng qua là một gian phòng cho thuê nho nhỏ. Nhỏ cũng không thành vấn đề, dù sao chỉ cần một chỗ để ngủ mà thôi. Quan trọng là trong mùa đông không có lò sưởi, vì an toàn nên cũng không có nhóm lửa, chỉ mua một cái máy sưởi điện nho nhỏ, trước khi ngủ làm ấm thân mình trước rồi lại chui vùi ổ chăn lạnh như băng kia.

Triệu Hải Dương rất thích tiệm hoa nhỏ ấm cúng ấy, hương vị ấm áp, khiến hắn lưu luyến không thôi, và cả mùi hương độc đáo của Trác Kiệt nữa.

Chỉ là, vẫn muốn rời đi không phải sao?

Triệu Hải Dương thở dài, khom thắt lưng, dùng sức khoá cửa kỹ để phòng trộm cắp, thời điểm phải tay quay đầu chuẩn bị đi, lại nhìn thấy phía sau đứng cách mình vài bước là Trác Kiệt đang im lặng.

“Trác Kiệt! Không phải anh về nhà rồi sao?”

Trong giọng nói của Triệu Hải Dương có nghi vấn, nhưng Trác Kiệt lại nghe ra, trong thanh âm đó có một phần nhiều hơn là vui mừng.

“Lương tâm tôi mách bảo, phải trở về đón năm mới cùng cậu, không được sao?”

Mấy đốm sao lẻ loi kèm theo những màn pháo hoa lung linh trên bầu trời đêm liền tạo ra một thứ ánh sáng chói mắt. Trác Kiệt đi theo Triệu Hải Dương đến gian phòng nhỏ cho thuê.

“Vì sao lại muốn tới đây cùng tôi?” Triệu Hải Dương khó hiểu hỏi.

“Cậu ngốc thế, tôi mới từ nhà trở về, bây giờ chỗ tôi chả có gì. Cậu mừng năm mới ở đây, chắc hẳn đã chuẩn bị thật nhiều đồ a, tôi không đến chỗ cậu ăn mừng, thì còn tới chỗ nào nữa!” Trác Kiệt quơ quơ cái túi trong tay mình, “Hơn nữa, tôi không đáp ứng mua đồ ăn ngon cho cậu ăn thôi đâu nha!”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà gì nữa? Cùng lắm thì tới chỗ cậu, tôi nấu cơm là được chứ gì!”

“Anh nấu được sao?” Triệu Hải Dương than thở, “Làm việc cùng nhau lâu như thế, lúc nào cũng toàn thấy anh ăn đồ bán sẵn bên ngoài.”

“Này, Hải Dương, cậu không thể chỉ nhìn bề ngoài, mà coi khinh tôi nha!”

Từ phòng trọ nơi Triệu Hải Dương đang ở đến cửa hàng Hương Hoa cũng không xa lắm, đi bộ năm phút là tới. Thời điểm mở cửa, Triệu Hải Dương ngượng ngùng nói: “Rất lộn xộn, nhưng đừng chê cười tôi đó!”

Trác Kiệt cười nói: “Trong nhà của đàn ông độc thân, có thể tưởng tượng được, thật ra chỗ tôi cũng rất bừa bãi, ha ha! Mà, ở đây cũng thật lạnh, không có hệ thống sưởi sao?!”

Trác Kiệt nhìn về phía Triệu Hải Dương, Triệu Hải Dương cười gượng, loại phòng nhỏ này sao có thể có?

“Vậy điều hoà đâu?” Trác Kiệt cúi đầu muốn tìm điều khiển từ xa.

“Đừng tìm nữa, ông chủ lớn, tôi thuê được nơi này đã tốt lắm rồi!” Triệu Hải Dương nói xong, liền mở quạt điện tản nhiệt ra, cầm lấy cái túi Trác Kiệt mang theo, “Cũng không còn sớm, chuẩn bị nấu cơm đi!”

“Thật xin lỗi!” Trác Kiệt hơi luống cuống mà nhìn bóng lưng Triệu Hải Dương.

“Không có gì, chỉ là phiền anh rồi.” Triệu Hải Dương bắt tay vào làm đồ ăn thông thạo, mà cũng không có ngắc đầu.

“Để tôi giúp cậu!” Trác Kiệt đến bên cạnh Triệu Hải Dương, lấy ra thực phẩm chín từ trong túi to, chậm rãi thái từng miếng.

Im lặng hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng nước sôi sùng sục, mâm bát va nhẹ vào nhau tạo lên tiếng lách cách. Hẳn mở vùng nổi nước rồi đặt xuống kệ, ngay sau đó tiếng “Phù phù” lại vang lên phá vỡ bầu không khí trầm lặng...

## 9. Chương 9

Edit: Tiêu

Beta: Tuyết

Hơi nóng chậm rãi bốc lên, căn phòng nhỏ cũng dần trở lên ấm áp.

“Vì sao không đón năm mới ở nhà?” Rất lâu sau, Triệu Hải Dương mới do dự hỏi.

“Tôi nói rồi mà, chỉ thấy không yên tâm, muốn cùng cậu thôi!” Trác Kiệt không ngần đầu, tiếp tục lật vổ hành.

“Đừng gạt tôi, tôi không có gốc như vậy! Tôi biết, anh không vui! Trong nhà gặp chuyện gì à!

“Cũng không có gì, cả nhà trách tôi ở xa gia đình quá, nên muốn tìm một công việc cho tôi, bảo tôi phải đóng cửa tiệm hoa, lại tìm cho tôi một cô gái bắt tôi phải đi xem mắt.” Trác Kiệt vẫn cúi đầu nói như cũ.

“Vậy sao?” Triệu Hải Dương không nghĩ đến kết quả hỏi ra lại thế này, đột nhiên giữa lúc đó, cảm thấy trái tim mình như tàn một nửa. Cho tới bây giờ cũng không hy vọng quá xa vời gì, chỉ muốn được ở bên cạnh cậu lâu một chút, lại chẳng ngờ, đã phải chia xa sớm như vậy.

“Ha ha!” Triệu Hải Dương cười gượng, “Như thế cũng rất tốt mà, anh làm trong tiệm bán hoa cũng không phải kẻ sách lâu dài, ở bên cạnh cha mẹ, có một người vợ đẹp và những đứa con ngoan, chẳng phải luôn là mục tiêu người ta muốn hướng tới sao!”

“Cậu nghĩ như vậy à?” Trác Kiệt ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Hải Dương.

Gần như cao bằng nhau, nên hai ánh mắt giao đối thẳng tắp, tuy rất muốn thổ lộ cảm xúc trong lòng, nhưng hai bên đều im lặng.

Hồi lâu vẫn chưa thấy Triệu Hải Dương trả lời, Trác Kiệt khẽ thở dài, xoay người lấy một túi bánh chẻo đông lạnh ra, đưa cho Triệu Hải Dương, “Luộc bánh chẻo đi, nước sôi rồi kìa.”

Triệu Hải Dương nhận lấy túi bánh chẻo, xé gói bọc, đổ cả một túi bánh vào trong nồi, tiếng bánh chẻo “xì

xèo xì xèo” rơi xuống đáy nồi, tựa như chạm vào đáy lòng hắn, đồng thời cũng chạm vào trái tim hắn.

“Triệu Hải Dương, cậu biết không? Tôi đã cãi nhau với người nhà mình.” Trác Kiệt nhìn chăm chăm vào miếng bánh chẻo màu trắng đang nhào lộn trong nồi, “Tôi không muốn nhờ vả bọn họ tìm việc làm cho tôi, tôi không muốn bọn họ tìm một cô gái để tôi thân cận, tôi không muốn rời khỏi cửa tiệm Hương Hoa của tôi, tôi cũng không muốn rời xa...”

Nói đến đây, Trác Kiệt như bị mắc nghẹn, cậu không biết có nên nói ra hay không... Không thể nói được, nếu nói ra kết quả sẽ ra sao, không chuyện gì có thể biết rõ, cậu sẽ không làm điều ấy.

“Không muốn rời xa gì?” Gọng nói của Triệu Hải Dương đã hơi khàn khàn, hắn sững sờ nhìn Trác Kiệt, mong đợi mà nhìn bờ môi cậu, giống như ngay sau nơi đó có thể tuôn ra lời mình muốn nghe.

“Ha ha ha!” Đột nhiên Trác Kiệt cười lớn tiếng, “Ôi trời, Triệu Hải Dương, cậu căng thẳng như vậy làm gì, trông chừng kia, bánh chẻo sẽ chín ngay đó, thật ra tôi đang rất đói, ngồi xe lửa mấy giờ liền, cơm trưa cũng đã được ăn đâu!”

“Không muốn rời xa gì?” Triệu Hải Dương không hề cử động, hoặc chỉ đang thì thầm tự hỏi.

Trác Kiệt đoạt lấy muôi vớt trong tay hắn, vớt bánh chẻo ra bát, vừa đi về phía bàn ăn, vừa nói: “Thật vật vả mới có một nhân viên là Hải Dương chịu khó lại dễ bắt nạt như thế, tôi không cam lòng rời khỏi nhà, tôi cần phải làm một ông chủ hưởng thụ đã mới được chứ!”

Triệu Hải Dương cũng bật cười, hắn không muốn tra hỏi lời nói sâu xa của Trác Kiệt thêm nữa, nhưng từ nét mặt đó, hắn biết, Trác Kiệt thật sự không muốn rời đi.

Triệu Hải Dương vừa sắp xếp bát đĩa, vừa ném cái gì đó lên giường,

“Sách gì vậy?” Trác Kiệt đang lau bát, cũng liếc sang một cái,

“Không có gì!” Triệu Hải Dương có hơi quỳnh lên, hắn vọt qua hai bước, đoạt mấy quyển sách Trác Kiệt đang cầm trên tay rồi thu hồi hết số còn lại, nhét ở dưới chân, “Thật sự không có gì?”

Ban đầu Trác Kiệt sững sốt, tiếp theo cười nói: “Sách gì mà thần bí thế, không dám để tôi coi? Đừng nói là...” Trác Kiệt nói đến đây, lại bật cười hi hi.

“Không phải không phải, anh đừng nghĩ tôi như vậy.” Triệu Hải Dương hơi xấu hổ, xua tay, sau đó vội vàng bưng thức ăn lên bàn.

“Chỉ có một cái ghế, thật ngại, anh ngồi đi, tôi ngồi trên giường cũng được.” Triệu Hải Dương mang một cái ghế đến cho Trác Kiệt.

Lúc này, Trác Kiệt cũng đã mở một chai rượu đế, “Lễ mừng năm mới, chúng ta không uống một chén cũng không được a. Đến đây!”

Trác Kiệt rót rượu vào trong chén cho hai người, bưng lên, đưa cho Triệu Hải Dương một ly.

“Hải Dương, chúc mừng năm mới! À, chúc cả tiệm bán hoa của chúng ta sang năm mới sẽ ngày càng phát đạt hơn nữa.”

Tuy rằng rất lạnh, nhưng có vài chén rượu lót bụng, toàn thân hai người cũng dần nóng lên. Giờ đây lại có một loại trầm mặc khác thường đang cố chấp chen ngang giữa hai người. Yên lặng cơm nước xong, yên lặng thu dọn bát đĩa, yên lặng ngồi một chỗ đối diện nhau mà không ai nói gì.

“Chỗ này của cậu cũng không có TV máy tính gì sao?” Vì muốn phá bỏ sự im ắng, vẫn là Trác Kiệt lên tiếng.

“Anh nghĩ rằng tôi là anh sao, ông chủ nhỏ, dù sao tôi chỉ là một người làm công, có chỗ che chắn gió mưa, ăn cơm ngủ nghỉ đã tốt lắm rồi, cũng không yêu cầu nhiều thứ xa vời như vậy! Không thì, anh tăng thêm chút tiền lương cho tôi đi?” Triệu Hải Dương cười hì hì, chìa bàn tay về phía Trác Kiệt.

“Thật đáng ghét, năm mới tết nhất, đã đòi nợ người ta! Không có!” Trác Kiệt hung hăng tét vào lòng bàn tay đang chìa ra trước mắt, “Bộp”.

“Oa, đau quá, đại ca, anh đánh nhẹ một chút là được rồi, không cho thì không cho, lòng tôi đã bị tổn thương, còn muốn thân thể tôi cũng như vậy sao!” Triệu Hải Dương ôm tay ngã xuống giường, cau mày, cười nói.

Trác Kiệt hơi sững sốt, đến bên giường, ngồi ở mép giường, cẩn thận kéo bàn tay Triệu Hải Dương qua, lo lắng hỏi: “Đau thật sao? Không thể nào, tôi không dùng lực mà!” Nói xong, Trác Kiệt nâng bàn tay Triệu Hải Dương lên trước mắt, “Ah, chỉ hơi đỏ một chút, nhưng mà, đừng khoa trương quá mức vậy chứ!”

Triệu Hải Dương nhìn người mình đã yêu đang gần ngay trước mắt, Trác Kiệt đưa lưng về phía ngọn đèn nên không thấy rõ gương mặt, cảm thấy ngón tay kia đang chậm rãi vuốt ve lòng bàn tay của mình, đột nhiên hắn cảm thấy hốc mắt hơi nóng lên, men rượu đã quay cuồng trong lòng ngực, cũng cảm thấy hơi thở bắt đầu nóng hầm hập. “Thật hy vọng cứ vĩnh viễn nhìn em như vậy, mãi mãi ở bên cạnh em”.

Nghĩ đến đây, Triệu Hải Dương lật bàn tay, đột nhiên ghì chặt lấy tay Trác Kiệt, “Lừa anh đó, không đau chút nào cả!”

“Ha ha, ông chủ cũng dám lừa gạt, cậu muốn bị đuổi việc chứ gì?” Nói xong, Trác Kiệt rút bàn tay đang bị nắm chặt ra, hà hơi vào hai tay rồi chà xát vài cái, sau đó với tay hướng tới xương sườn Triệu Hải Dương, cù ngứa hắn.

“Ha ha ha...” Có phải do men rượu đã thấm vào cơ thể nên mới mẫn cảm như vậy, giờ đây là ngứa là tê dại

là yếu mềm, cuối cùng Triệu Hải Dương cảm thấy không thể chịu nổi được nữa, bỗng nghiêng người, giữ lấy hai tay Trác Kiệt, gắt gao đè dưới thân.

Trác Kiệt vùng vẫy vài cái, những vẫn không thoát, nên đành từ bỏ, mở miệng cầu xin tha thứ: “Ha ha, tôi sai rồi, thả tôi ra đi,”

Nhìn người kia vì dùng sức mà mặt đỏ lên, nhìn người kia vì men rượu mà mắt đã hơi lơ mờ, nhìn đôi môi mềm mại trơn bóng kia, rốt cuộc Triệu Hải Dương không nhịn được nữa, lập tức hôn lên, ngoài sự chần chờ trong chớp mắt, Triệu Hải Dương cảm thấy là sự nhiệt tình đáp lại.

Bản tiếng trung:

，

，

Hán việt:

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.

Thiên lôi câu động địa hỏa, kiên sài bính đao liệt hỏa.

Dịch thơ:

Gió vàng sương ngọc khi gặp lại, hơn hẳn bao lần ở nhân gian.

Thiên lôi (sấm trời) câu nổi địa hỏa (lửa đất), củi khô gặp phải lửa cháy.

Dòng đầu “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.” là mình có tham khảo ở thivien, đó là 1 đoạn trong Thước kiều tiên của Tần Quán, còn dòng sau thì không biết nữa, tác giả ghép thơ hay sao ấy =.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tác giả bày tỏ, không có năng lực viết H a!

Bản tiếng trung:

，

Hán việt:

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.

Thiên lôi câu động địa hỏa, kiền sài bính đảo liệt hỏa.

Dịch thơ:

Gió vàng sương ngọc khi gặp lại, hơn hẳn bao lần ở nhân gian.

Thiên lôi (sấm trời) câu nổi địa hỏa (lửa đất), củi khô gặp phải lửa cháy.

Dòng đầu “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.” là mình có tham khảo ở thivien, đó là 1 đoạn trong Thước kiều tiên của Tần Quán, còn dòng sau thì không biết nữa, tác giả ghép thơ hay sao ấy =.=”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tác giả bày tỏ, không thể viết H a!

Chú giải:

\*Bánh chèo: (nhiều người gọi là sủi cảo) là món ăn truyền thống rất nổi tiếng của người Hoa và từ lâu cũng còn xa lạ với khẩu vị người Việt, bánh Chèo mà theo quan niệm của người Trung Quốc sẽ đem lại may mắn cho người thưởng thức.

## 10. Chương 10

Edit: Tiêu

Beta: Tuyết

Giờ phút này, biểu đạt bằng lời nói là rất nhạt nhẽo, cho nên, người xưa có câu “Thử thì vô thanh thắng hữu thanh”, người bây giờ xướng “Im lặng là vàng.”

Thời điểm từng tiếng pháo vang lên, Triệu Hải Dương dừng động tác, đối mặt với người dưới thân mình, mỉm cười: “Ông chủ, chúc mừng năm mới!”

Lúc mồ hôi tan hết, mới dần cảm thấy hơi lạnh. Triệu Hải Dương nắm chặt mép chăn, ôm sát người đang quay lưng về phía mình mà vẫn còn im lặng.

“Trác Kiệt!?” Triệu Hải Dương dịu dàng nói bên tai cậu: “Thật xin lỗi. Anh uống nhiều quá.”

Đột nhiên, Trác Kiệt xoay người lại, mỉm cười như không nhìn Triệu Hải Dương: “Uống nhiều quá? Thì ra là uống nhiều quá! Thật đáng tiếc, tôi lại không uống nhiều.” Nói xong, Trác Kiệt xốc chăn lên tính mặc lại quần áo.

“Xong rồi”, Trái tim Triệu Hải Dương trầm xuống, đã khiến Trác Kiệt nổi giận. Thiệt tình hẳn không có ý đó mà.

Hắn vội vàng túm lấy quần áo Trác Kiệt, “Không được, em không được đi. Trước nghe anh nói hết đã, anh nói không đúng, phải là uống nhiều quá nên không kiềm chế được mới dùng sức làm em đau.”

Nghe Triệu Hải Dương nói xong, “Phùng” Mặt Trác Kiệt lập tức đỏ ửng lên, cậu bỏ quần áo xuống, chui vào trong chăn, trùm kín đầu, thanh âm rầu rĩ vang lên, “Làm đau người ta rồi mới nói, có ích gì?”

Triệu Hải Dương nở nụ cười, vén một góc chăn ra, để lộ đầu Trác Kiệt, “Đừng, ngạt mũi bây giờ.”

“Triệu Hải Dương!” Trác Kiệt khê kêu một tiếng.

“Ơi?”

“Kể một chút về anh đi.”

“Chuyện của anh cũng không có gì, nhà anh ở thành phố X vùng Duyên Hải, gia đình theo nghề đánh cá, sau khi tốt nghiệp trung học, không thi đỗ được đại học. Cha liền muốn anh cũng đi ra khơi đánh cá. Nhưng em không biết đâu, từng thấy anh từ nhỏ lớn lên cạnh biển, nhưng đúng là anh vẫn bị chứng sợ say sóng, cha nói lên thuyền rèn luyện vài ngày là ổn, nhưng anh biết, chắc chắn không được, dưới sự đe dọa của gia đình, anh cũng chỉ đành rời nhà ra đi, chứng minh mình có khả năng làm được việc gì đó. Thật ra cũng không định làm xa nhà, nhưng đúng lúc ấy chỗ anh có một đội trang hoàng đang ở gần đó, rồi liền đi luôn tới cái thành phố này.” Nói xong, Triệu Hải Dương sụt sịt vài cái, cũng không biết vì lạnh hay do sâu nẫu.

“Vậy sau đó thì sao, vì sao lại từ bỏ?”

“Anh nói là vì em, em tin không?” Triệu Hải Dương cúi đầu hôn lên tóc Trác Kiệt.

“Anh nói là em sẽ tin.” Trác Kiệt nhắm hai mắt lại, “Ngủ đi!”

Mãi cho đến đầu tháng ba, công việc chủ yếu của Triệu Hải Dương và Trác Kiệt là rúc trong căn phòng nhỏ ấy, ăn ngủ, ngủ ăn, hoàn toàn không có khái niệm thời gian gì hết.

“Hải Dương, mừng năm chúng ta mở cửa đi.” Trác Kiệt vỗ vỗ cái bụng vừa mới ăn uống no nê, hướng về phía Triệu Hải Dương kêu lên.

“Ông chủ, không thể thư thả vài ngày được sao, thật vất vả mới qua một năm, nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.” Nói xong, Triệu Hải Dương ôm lấy Trác Kiệt từ phía sau, “Ăn no ấm bụng rồi, hay là bây giờ chúng mình vận động để tiêu hoá chút nhỉ?”

“Em nói anh đó, Hải Dương, làm một thanh niên nghiêm túc, anh có thể suy nghĩ sâu xa hơn chút được không hả? Ví dụ như, làm sao để làm việc thật tốt cho em, vì tiệm hoa phải kiếm thật nhiều tiền hơn nữa a, còn có...”

Lời còn chưa nói xong, miệng đã bị ngăn chặn,

Đêm dài đằng đẵng, tình thêm nồng nàn.

xxx

Tiệm hoa mở cửa, cuộc sống cũng đi vào quỹ đạo.

Trác Kiệt ngày càng có nhiều thời gian ngồi một chỗ cười tủm tỉm nhìn Triệu Hải Dương đang bận rộn. Đương nhiên Triệu Hải Dương cũng có nhiều việc hơn rồi, nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái rồi nói: “Em đúng là nhà tư bản, muốn ép khô anh à.” Trác Kiệt cũng sẽ luôn cười hì hì: “Ép khô anh như thế vẫn chưa đủ đó.”

“Em, em đúng là tên lưu manh mà!” Đấu võ mồm thì Triệu Hải Dương vĩnh viễn không phải đối thủ!

“Hai ngày nữa là Valentine, anh chuẩn bị cho tốt nha!” Trác Kiệt huých mũi Triệu Hải Dương.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Em đặt một số lượng lớn hoa hồng, một ít giấy đóng gói với thiệp, anh cần phải đóng gói kỹ và mau chóng biết chưa!”

“Việc này thì đơn giản!” Triệu Hải Dương không biết tại sao Trác Kiệt lại đứng ở một góc còn cười trộm, không biết lại có ý đồ gì đây.

Buổi tối Valentine, Trác Kiệt bảo Triệu Hải Dương mặc đồ tình nhân cùng cậu, lôi kéo một xe hoa hồng đã

được gói kỹ đi trên làn đường dành cho người đi bộ.

“Chả có mấy người, đúng là tối Valentine có khác, trên con đường này toàn những cặp đôi thôi à!” Trác Kiệt híp mắt lắc đầu.

“Anh còn không biết em nghĩ gì sao, một cặp đôi cũng sẽ biến thành tiền mặt trước mắt em thôi.” Triệu Hải Dương trêu chọc nói.

“Đừng lôi thôi dài dòng, mau mau, bán nhanh cho em.”

“Tiểu Kiệt, em xem bình thường đều là con gái bán, mọi người cũng còn mua, chúng ta lại là hai lão già, có thể không?”

“Sao lại không được, nhìn em đây.” Nói xong, cậu khoác tay Triệu Hải Dương, tay còn lại cầm vài tấm thiệp, rồi bảo Triệu Hải Dương mang thêm một cái lẵng hoa thật to, “Đi thôi!”

Hai anh đẹp trai mặc đồ tình nhân quả nhiên hấp dẫn ánh mắt người khác.

Triệu Hải Dương không ngờ xông lên muốn mua đều là những cô gái trong các cặp tình nhân, các nàng lôi kéo bạn trai, phản ứng đầu tiên là mắt sáng rực lên, mặc kệ sắc mặt bạn trai ra sao, cũng muốn mua một thứ trong tay Triệu Hải Dương hoặc Trác Kiệt.

Hoa bán một cách nh nh chóng, toàn bộ bán cho tới khi nào xong mới thôi, Triệu Hải Dương nói: “Trác Kiệt, chúng ta đi xem phim đi?”

“Xem phim cái gì, lãng phí, đi, vẫn là về nhà xem tv thích hơn.” Trác Kiệt nói xong liền ngẩng đầu nhìn lên khoảng không trên trời, “Hình như tuyết rơi, đi nhanh thôi.”

Triệu Hải Dương không nói gì, chỉ mỉm cười ôm Trác Kiệt đi về nhà.

Tuyết càng rơi càng lớn, trên mặt đất dần tạo thành một lớp tuyết mỏng manh, khi đến gần cánh cửa, đột nhiên Triệu Hải Dương kéo Trác Kiệt lại,

“Tiểu Kiệt!”

“Hả?”

“Tặng em món quà này!” Nói xong, Triệu Hải Dương lấy từ trong túi quần một bông hồng chưa đóng gói, có thể do bị đè ép quá lâu, đoá hoa đã hơi héo rũ.

“Anh lén giấu đi, tặng cho em.”

Trác Kiệt nhìn đóa hoa kia, đây là lần đầu tiên có người tặng hoa cho cậu. Chưa từng nghĩ tới, được người mình yêu tặng hoa lại là một điều hạnh phúc đến vậy.

“Em sao thế?” Triệu Hải Dương vuốt ve gương mặt như đóng băng của Trác Kiệt.

Bỗng, Trác Kiệt ôm lấy Triệu Hải Dương, khẽ nói bên tai hắn: “Em rất hạnh phúc, thật sự, cảm ơn anh. Nhưng mà...”

“Nhưng mà gì?”

“Nhưng mà,” Trác Kiệt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Triệu Hải Dương, “Tại sao anh có thể lấy việc công làm việc tư, một bông hoa hồng này trừ vào tiền lương.”

## 11. Chương 11

Edit: Tiêu

Beta: Tuyết

Mấy ngày nay Trác Kiệt luôn thấy tâm trạng Triệu Hải Dương hơi bất ổn.

“Sao thế, Hải Dương?”

“Không có gì, anh phải đi xa vài hôm, được không em?” Triệu Hải Dương cúi đầu nói.

“Đi xa? Lần này là mấy ngày?” Trác Kiệt cân nhắc một lúc bèn hỏi, “Đây là lần thứ mấy, anh liên tục biến mất, nghiện biến mất rồi à? Lần này phải nói rõ nguyên nhân cho em!”

“Anh có thể không nói được không?” Rốt cuộc Triệu Hải Dương cũng ngẩng đầu.

Bỗng Trác Kiệt nhìn Triệu Hải Dương liền cảm thấy bức mình, “Chuyện gì mà không thể nói, hay là không dám nói, Triệu Hải Dương, em nghĩ anh sẽ không giấu em điều gì. Anh có biết rằng, mỗi lần anh biến ất vài ngày, em đều có cảm giác anh sẽ không về nữa.”

“Là chuyện rất quan trọng phải làm.”

“Không thể nói cho em biết sao, em cũng có thể giúp anh mà!”

“Em không thể giúp anh. Cho nên cũng không...”

“Cũng không cần nói cho tôi biết chứ gì! Vậy công việc trong tiệm tính sao giờ, được rồi, nếu lần xin nghỉ phép này vượt quá ba ngày, anh cũng không cần phải về nữa.”

Trác Kiệt tức giận đập cửa bỏ đi.

...

Trên đường về nhà, cậu càng nghĩ càng tức, mấy tháng này, thật sự ở cùng Hải Dương rất tốt, nhưng cậu luôn cảm thấy Triệu Hải Dương đang giấu cậu chuyện gì đó, cậu không thích loại cảm giác chên vênh này. Yêu, chẳng phải nên tin tưởng nhau sao, có cái gì không thể nói chứ?

Từ khi hai người chính thức yêu nhau cho tới nay, Trác Kiệt để Triệu Hải Dương dọn về gian nhà mình đang thuê, hai người sống cùng nhau. Thế nhưng dạo này về nhà đợi rất lâu vẫn không thấy Triệu Hải Dương quay về.

Suy nghĩ một lúc, vẫn là bấm số gọi cho Triệu Hải Dương.

“Đang ở đâu vậy, sao vẫn chưa về!”

“Đang ở nhà một người bạn, mấy ngày tới sẽ không về, em trông quán cẩn thận nha, đừng làm quá sức, có việc gì nặng chờ anh về làm cho!” Giọng điệu của Triệu Hải Dương rất bình tĩnh.

Nhưng Trác Kiệt lại nghe trong cơn giận dữ, “Rồi, ba ngày, vượt quá ba ngày thì đừng có về nữa.”

Thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật.

Cứ lặp lại như vậy, công việc trong tiệm lại càng lộn xộn, ngay cả việc dán thiếp cũng phải dán vài lần mới xong.

Trác Kiệt thấy rất tủi thân, cậu muốn nổi cơn tam bành, nhưng lại thấy thế thì khác gì một người vợ hẹp hòi chuyên ghen tuông những chuyện không đâu, khiến người ta rất chán ghét. Không thể chối cãi, từ đáy lòng cậu thừa nhận mình đã thật sự yêu Triệu Hải Dương, nhưng vì sao lại không chiếm được một chút tin tưởng của hắn chứ? Cậu không muốn lúc nào cũng phải chất vấn, nhưng lúc trong lòng khó chịu, cũng sẽ lớn tiếng với Triệu Hải Dương vài câu, chê hắn chỗ này không tốt chỗ kia chưa được, nhưng ngược lại Triệu Hải Dương vẫn ngoan ngoãn lắng nghe, luôn mỉm cười, rồi đi làm lại cho đến khi không lời ra được khuyết điểm gì nữa mới thôi. Thường thường lúc này, Trác Kiệt cảm giác mình hết như một đĩa nước.

Không được, dù thế nào hôm nay cũng phải hỏi cho ra lẽ, giải thích rõ ràng, sống với nhau mà lúc nào cũng giấu diếm thế để làm gì cơ chứ.

Trác Kiệt đóng cửa tiệm sớm, mua đồ ăn, về nhà làm một bữa cơm thịnh soạn, đáng tiếc, lúc đồng hồ reo vang điểm đúng mười hai giờ, quay mắt về phía thức ăn đã sớm nguội lạnh, Trác Kiệt cảm thấy trái tim cũng dần lạnh theo.

“Két... Tạch” Âm thanh đóng cửa.

“Ồ, sao chưa ngủ, không phải anh đã nói trước, không cần chờ anh mà?” Triệu Hải Dương dừng ở lối vào thay đổi dép đi trong nhà, đặt mông ngồi xuống ghế sa lon, “Mệt muốn chết rồi!” Nói xong, hắn liền gối đầu lên thành ghế, nhắm hai mắt lại.

Thấy cuồn mắt thâm đen của Triệu Hải Dương, cậu liền biết đã rất lâu hắn chưa được ngủ một giấc đầy đủ, mỗi ngày đều về trễ như thế, sáng sớm vì muốn cậu có thể ngủ thêm, Hải Dương còn dậy sớm làm cơm sáng ồn thoả, rồi mới ra mở cửa tiệm.

Bỗng Trác Kiệt cảm thấy chua xót trong lòng, tựa vào vai Triệu Hải Dương, gơ tay vuốt ve mái tóc rối tung của hắn, “Mệt lắm sao? Sao lại để bản thân mệt như vậy? Anh có biết, em sẽ rất đau lòng không!”

Triệu Hải Dương mở to mắt, tuy mệt mỏi nhưng vẫn gượng cười, đột nhiên hắn ôm Trác Kiệt vào trong lòng, hôn lên đỉnh đầu cậu, “Chỉ cần ở bên em, sẽ không cảm thấy mệt mỏi!”

Trác Kiệt ngửi thấy mùi hương ấm áp toả ra từ trên người Hải Dương, cái mũi cũng bắt đầu cay cay, “Hải Dương, em tự hỏi mình có phải là một ông chủ tốt hay không, em tuy hững, em hà khắc, em keo kiệt, sở thích của em là bóc lột nhân viên có giá trị lớn nhất của em.”

“Ha ha.” Nghe đến đây, Triệu Hải Dương nhin không được mà nở nụ cười, “Tiểu Kiệt à, em thật đúng là tập hợp các thói xấu nha! Giá trị lớn nhất, loại này cũng đem ra bàn. Hì hì, anh đây còn có một giá trị lợi dụng khác đó, em có muốn hay không?”

Nói xong Triệu Hải Dương cầm tay Trác Kiệt đặt vào hạ thân của mình.

“Lưu manh xấu xa! Anh!” Trác Kiệt đỏ mặt cười ngượng muốn rút tay ra, nhưng đành bất lực vì Triệu Hải Dương lại dùng thêm sức giữ chặt, không cho cậu di chuyển dù chỉ một chút.

“Tiểu Kiệt, hãy tin anh!” Triệu Hải Dương nghiêm túc lạ thường mà nhìn thẳng vào mắt Trác Kiệt rồi nói.

Trác Kiệt ngẩn người, thực ra cậu cũng không biết nên tiêu hoá những lời lẽ này thế nào nữa.

Đang không biết nên phản ứng gì, chỉ thấy Triệu Hải Dương trực tiếp nằm vật xuống ghế sa lon.

“Ông chủ, đến ép khô anh đi!”

“Đây chính là anh nói đó nhé?!”

“Ừ anh nói mà!”

...

Trác Kiệt tỉnh lại giữa nắng mai xinh đẹp của buổi sáng sớm. Như thường lệ vắng mặt Triệu Hải Dương, cơm sáng trên bàn còn bốc hơi nóng, Trác Kiệt vẫn đang rúc trong ổ chăn, miên man suy nghĩ, rồi lại tự đập vào đầu mình.

“Gì mà làm cho chứ? Chẳng biết ai làm cho ai, cứ thế ăn sạch người ta rồi chùi mép.”

Đúng là có một số việc nên nói ra, sẽ cảm thấy tốt hơn. Nhưng Trác Kiệt hiểu, giữa cậu và Triệu Hải Dương không có hứa hẹn gì đáng nói, chưa tính đến quan hệ ông chủ và nhân viên. Ít nhất bây giờ còn ở bên nhau, không phải sao? Đồng thuận theo tự nhiên thôi.

## 12. Chương 12

Edit: Tiêu

Beta: Tuyết

Thời tiết tháng năm, bảo là lạnh nhưng đã ấm lên, những cô gái trên đường cũng hứng khởi đi giày cao gót, diện áo ngắn tay. Khoảng thời gian này, tiệm hoa không còn bề bộn nhiều việc nữa. Trác Kiệt rầu rĩ ngồi trong quán, cậu ngày ngày nhìn ra bên ngoài.

Triệu Hải Dương xin nghỉ hai ngày, nói là có chuyện quan trọng muốn làm, hắn cũng không nói nguyên nhân, Trác Kiệt cũng không hỏi, ban này Triệu Hải Dương gửi tin nhắn, nói là lần trở về này, Trác Kiệt đóng cửa tiệm sớm một chút, hắn muốn mời cậu ăn cơm.

Nghe trong điện thoại, giọng nói của Triệu Hải Dương mang theo sự vui sướng và phấn khởi, xem ra thật sự là chuyện tốt rồi!

Để Triệu Hải Dương an bài tất cả đi!

Lúc đến khách sạn, cả hai ngồi ở một góc yên tĩnh, Triệu Hải Dương mới ngượng ngùng lên tiếng,

“Tiểu Kiệt, quen em lâu như vậy, đây là lần đầu tiên mời em ăn cơm.”

Trác Kiệt nhếch miệng cười: “Đây là, không phải muốn hỏi lộ ông chủ chứ, nhưng mà cũng vô ích thôi, vẫn trừ tiền lương.”

“Ha ha, tùy em đấy! Anh cam tâm tình nguyện để em bóc lột.” Triệu Hải Dương nở nụ cười, nói.

“Sao hôm nay lại cao hứng thế, còn muốn mời người ta ăn cơm.” Trác Kiệt nhin đã lâu, mới buông đôi đũa xuống.

“Đương nhiên là có chuyện vui, nhưng mà, tạm thời giữ bí mật.”

“Thần bí vậy, vẫn muốn giấu em hả?” Trác Kiệt giả bộ tức giận rồi nói.

Triệu Hải Dương thấy Trác Kiệt lộ ra vẻ hờn giận, hần lập tức thu hồi nụ cười, “Đừng giận mà, Tiểu Kiệt, anh chỉ muốn dành một sự bất ngờ cho em thôi.”

“Được rồi! Em sẽ kiên nhẫn chờ đợi điều bất ngờ xuất hiện!” Dứt lời, Trác Kiệt lại cúi đầu tập trung quan sát nhằm đối phó đồng đồ ăn trước mắt.

Bỗng nhiên bầu không khí cứ nặng nề như vậy, Triệu Hải Dương biết Trác Kiệt thật sự không vui, nhưng hần cũng không biết nên an ủi thế nào. Trác Kiệt biết mình không nên giận dỗi, có lẽ là do những lo âu từ trước tạo thành.

Trên vỉa hè kết đầy những \*cây hoa hoè màu trắng, chúng toả ra hương thơm nồng đậm thấm vào lòng người. Đèn đường kéo theo hình bóng hai người đang sánh vai nhau.

“Tiểu Kiệt!” Cuối cùng Triệu Hải Dương cũng mở lời.

“Gì?” Trác Kiệt không ngẩng đầu, chỉ lên tiếng, vẫn cúi đầu bước chậm rãi về phía trước như cũ.

“Em biết không?” Triệu Hải Dương thở dài nói: “Ở cùng nhà với em, anh thật sự rất tự ti.”

Nghe thấy những lời này, Trác Kiệt dừng bước, cậu hơi kinh ngạc mà quay đầu nhìn Triệu Hải Dương.

Triệu Hải Dương liếc nhìn Trác Kiệt một lúc rồi nói tiếp: “Em là sinh viên, anh chỉ là một học sinh trung học, em có thể tự mình mở một cửa hàng, mà anh chỉ là một công nhân lao động tầm thường làm công cho người ta, em hiểu biết rất nhiều chuyện, mà rất nhiều việc anh lại không hiểu, em luôn nói mình là một ông chủ hà khắc, nhưng trong lòng anh biết em đối với anh rất tốt, anh luôn cảm thấy bản thân không xứng với em.”

Triệu Hải Dương thấy Trác Kiệt hé miệng muốn nói gì đó, liền nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cậu, “Anh biết em muốn nói gì, chắc em sẽ nói điều đó không thành vấn đề, tiền tài, phú quý, địa vị gì đó đều là gạt người, chỉ cần thật lòng yêu nhau là đủ. Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng chúng ta cũng sẽ luôn lo lắng, cho nên anh âm thầm quyết định, hy vọng mình có thể làm được chút gì đó.”

Triệu Hải Dương bỗng dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Em sẽ nói những điều này chỉ là kiếm có, nhưng Trác Kiệt à, mấy ngày nay chúng ta ở bên nhau, cũng không hẹn mà cùng lắng tránh một vấn đề. Tương lai rồi sẽ ra sao, anh biết lúc tết em về nhà xem mắt, anh biết người nhà em rất tốt, chưa kể anh lại như vậy, cho dù hiện tại anh biến thành phụ nữ, chắc chắn bọn họ cũng sẽ không chấp nhận. Có một câu nói, tất cả đều tính bằng thực lực. Phải trở nên mạnh hơn, mới có thể không cần để ý tới cách nói và cái nhìn của người khác dành cho mình. Mọi người đều giống nhau, ai cũng không thể thông minh hơn ai, cũng không ai ngu ngốc hơn ai, cho nên, anh muốn dựa vào năng lực của mình làm ra chút gì đó để chứng tỏ bản thân.

Mới vừa nói đến đây, đột nhiên Trác Kiệt ôm lấy Triệu Hải Dương, ghé bên tai hắn, dịu dàng nói “Cảm ơn anh! Em đợi anh!”

Hôm nay là một ngày lành, thậm chí nghĩ rằng chuyện gì cũng có thể thành công, hôm nay ngày mai đều là ngày lành...

Trác Kiệt tỉnh lại giữa những tiếng ca, Triệu Hải Dương vừa hát ngâm nga vừa chuẩn bị bữa sáng.

“Hôm nay là ngày gì mà anh vui thế!” Trác Kiệt bước xuống giường, ôm quanh eo Triệu Hải Dương từ đằng sau.

“Em tỉnh rồi sao?” Triệu Hải Dương nghiêng đầu thơm lên má Trác Kiệt một cái, lại nói. “Mau rửa mặt đánh răng còn ăn sáng, ngày bất ngờ dành cho em đến rồi.”

“Thế à?” Trác Kiệt vui vẻ trở về phòng ngủ, chuẩn bị mặc quần áo.

“Đây là?” Trác Kiệt nhìn cửa hàng mới tinh trước mặt, cậu tròn tròn mắt, lại ngẩng đầu nhìn bảng hiệu được che bằng một tấm vải đỏ, giờ phút này cậu đã hoàn toàn ngây dại.

“Tiểu Kiệt, anh nói sẽ cho em một sự bất ngờ mà, anh cũng từng nói, anh sẽ cố gắng, hàng ngày ở bên em, trước giờ anh đã suy nghĩ rất kỹ, anh đi theo đội trang hoàng làm việc đã lâu, cũng từng gặp không ít đối tác làm ăn, chuyện nhập hàng và xuất hàng cũng không lo lắng, tài chính thì, trước kia tích cóp được một phần nhỏ, lại mượn gia đình một ít nữa. Cửa hàng này, cứ tạm thời như vậy trước đã, kinh doanh vật liệu xây dựng, còn cần tín dụng với giấy phép v.v, tuy hơi gian nan nhưng cũng coi như thành công, hôm nay chính là ngày anh chọn để khai trương, và đương nhiên tấm vải này cũng phải do em kéo trước, pháo cũng phải là em đốt nha.”

Khi tiếng pháo “Bùm bùm” vang lên, Trác Kiệt mới dần tỉnh táo, khoảng khắc tấm vải đỏ được kéo ra, “Xi” Cậu bật cười, “Cái tên cửa tiệm gì thế này? Bán vật liệu xây dựng, sao lại dùng tên này?”

“Không hay à?” Triệu Hải Dương ôm chầm lấy bả vai Trắc Kiệt, đắm chìm trong nắng mai ấm áp, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu, “Tiệm hoa của em tên là ‘Hương Hoa’, của anh kêu ‘Hoa Thơm’ không hay sao?”

“Ha ha, hay, hay lắm, ông chủ Triệu.”

“Hi, cứ vậy đi, nếu ngày nào đó em chán bán hoa rồi thì hãy tới chỗ anh làm công, yên tâm, anh sẽ là một ông chủ tốt!”

“Được!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Toàn bộ văn không ngược. Kết thúc tốt đẹp.

Chú giải:

\*Cây hoa hoè:

Toàn văn hoàn

Tiêu: Thế là hoàn thêm một bộ rồi, hi, truyện rất ấm áp phải không! Khi mình làm bộ truyện này mà cứ cảm giác như đang thưởng thức một viên kẹo ngọt ấy, tình yêu đôi khi chỉ cần đơn giản vậy thôi cũng đã rất hạnh phúc, có lúc mình còn ước rằng “Giá như ngoài đời được như vậy thì tốt rồi”, nhưng biết đâu được, cuộc sống là những điều kỳ diệu mà.

Lời cuối chúc mọi người một mùa giáng sinh ấm áp! Hẹn gặp lại cả nhà trong những bộ truyện sắp tới nha, mong các bạn sẽ vẫn ủng hộ mình

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-nho-va-anh-nhan-vien-trang-tri>*